

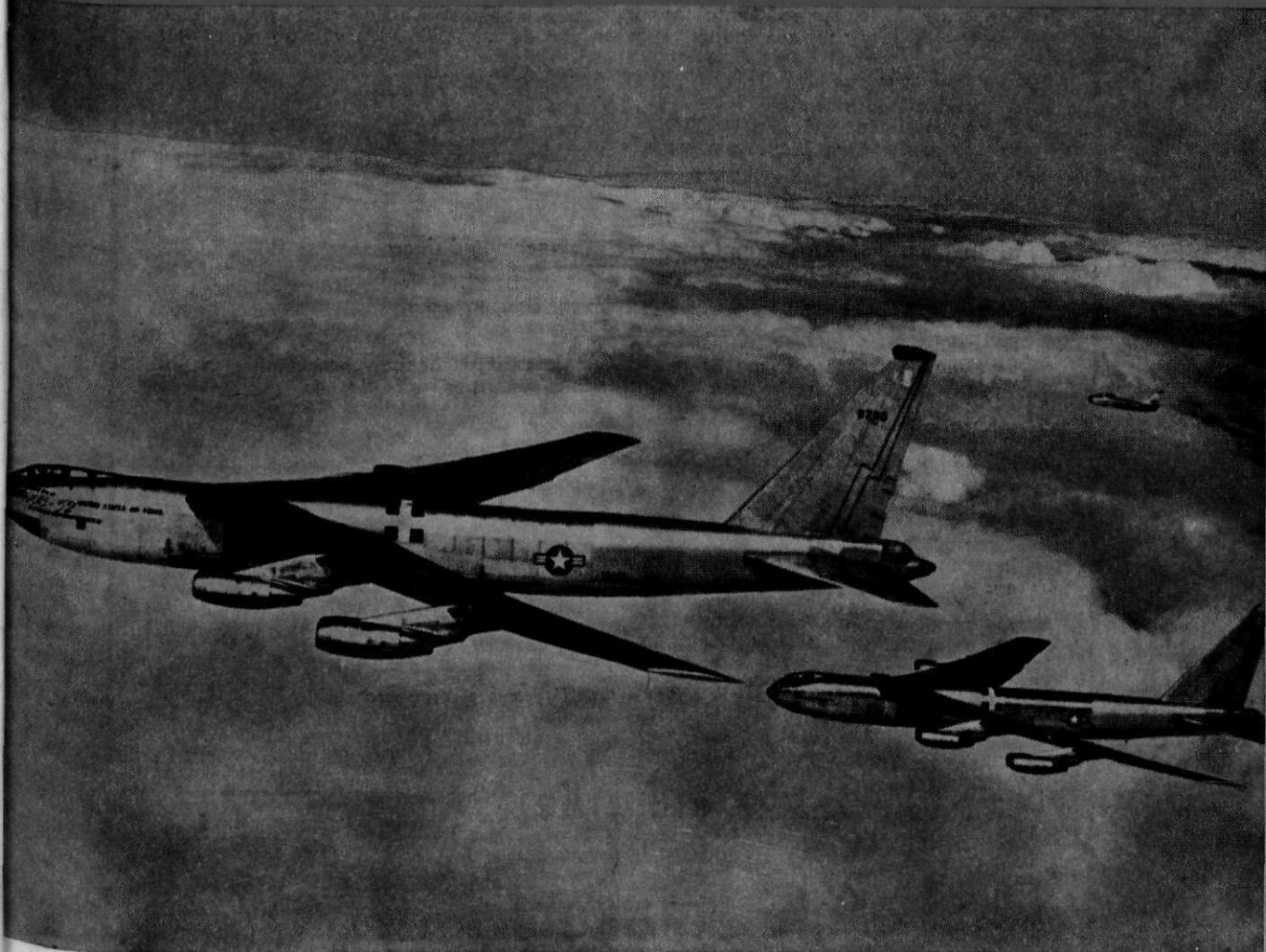

DE

Kapt. Beveling

MILITAIRE SPECTATOR

WAARIN OPGENOMEN DE OFFICIELE MEDEDELINGEN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

B-52 - DE NIEUWSTE AMERIKAANSE STRATEGISCHE BOMMENWERPER

Uitgeverij - De Persgroep
Drukkerij - De Persgroep

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS N.V. - DEN HAAG

124ste JAAR — Maandblad

Nr. 6

JUNI 1955

DE MILITAIRE SPECTATOR

waarin opgenomen de Officiële Mededelingen
van het MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Kolonel tit. der Grenadiers
Redactie: W. DEN TOOM, Kolonel-Waarnemer
B. KONING, Kolonel van de Generale Staf
E. J. C. VAN HOOTEGEM, Kolonel van de Generale Staf
J. G. J. VAN DER HULST, Majoor der Artillerie

Abonnement f 3 per kwartaal. Buitenland f 15 per jaar. Losse ex. f 1.25. NADRUUK VERBODEN
MOORMAN's PERIODIEKE PERS N.V., Zwarteweg 1, Den Haag. Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Landmacht- en Luchtmachtorders	252
Mededelingen van de Chef van de Generale Staf	252

Redactioneel gedeelte

De „New Look”, door S. D. Catalani, Kapitein der Infanterie	253
Schade aan heide-vegetatie door tanks	269
Inleiding tot de krijgskunde (slot van bladz. 216), door R. A. Sleeuw, Majoor-vlieger wnr.	270
Een gevechtsschietbaan voor tank-inf. teams, door H. E. Gramberg, Eerste-Luitenant der Infanterie	284
De stem der Wapenscholen: Kort verslag van de oefening „Otter P”, door F. C. Vrins, Majoor der Genie	287
Nieuwe Uitgaven	283, 289
De stem der Wapenscholen: De BT en het operatiebevel, door W. A. Clumpkens, Kapitein der L.J., Instructeur Infanterie School	290
Collecte Gezamenlijke Militaire Fondsen	293
De Sovjet-strijdkrachten, door G. von Huebbenet	294
Uit de Buitenlandse Vakpers	298

MILITAIRE SPECTATOR, 124e Jaargang, Nr 6, blz. 251—301, Den Haag, Juni 1955

Officiële Mededelingen van het MINISTERIE VAN OORLOG

UIT DE LANDMACHT- EN LUCHT- MACHTORDERS

Nr 55095 L-Lu — Vervoerswezen.

De namen „Inspecteur van het Ver-

keerswezen” en „Inspectie van het Verkeerswezen” zijn gewijzigd in „Inspecteur van het Vervoerswezen” en „Inspectie van het Vervoerswezen”.

Mededelingen van de CHEF VAN DE GENERALE STAF

VERSCHEENEN VOORSCHRIFTEN

1326-III 1e Opgave van wijzigingen op VS 1326-III: *Materieelvoorziening, deel III, de voorziening met klasse III goederen.*

VB 11/V-1 Verantwoordingsbulletin, behorende bij VS 1326-V: Centraal geregistreerde goederen.

VB 10/V-2 Verantwoordingsbulletin: Het opmaken en de behandeling van een SVR bij het constateren van een tekort bij het terugontvangen van in bewassing gegeven goederen.

VB 10/V-4 Verantwoordingsbulletin: Gebruik van de rekening/inventarislijst LF nr 13837, voorgeschreven bij het in de was geven van lijf- en werkgoederen.

VB 10/V-5 Verantwoordingsbulletin: Verantwoording van de slaapzakken Belgisch model.

VB 10/V-6 Verantwoordingsbulletin: Verantwoording van de door de Inspecteur der Intendance in beproeving gegeven gevechtskleding.

1351-G1 *Voorlopig Handboek voor de Onderofficier.* Bevoorrading met bijlage 1: Practische opgave materieel-verantwoording en bijlage 2: Uitgewerkte opgave materieel-verantwoording.

1655 *Voorschr. 1655: Pomp- en Drooginstallaties KL/FRM-8001 en KL/TRM-3001 voor radiotoestellen WS-88 en CPRC-26.*

Bediening en onderhoud van de Pompen drooginstallaties KL/FRM-3001 en KL/TRM-3001.

1671R VS 1671R: *Telefoonversterker TP-14. Aanwijzingen omtrent metingen en reparaties.*

Aanwijzingen omtrent metingen en reparaties v. d. telefoonversterker TP-14.

1698 VS 1698: *Meetinstrument voor lijnwerk I-51.*

Bediening en onderhoud van het meetinstrument voor lijnwerk I-51.

1715 Voorlopige Richtlijnen nr 1715, 2e druk: *Het Berichtenkantoor voor eenheden beneden Divisie-niveau en daarmee gelijk te stellen kleine eenheden op andere niveaus.*

2506 12e Opgave van wijzigingen op de *Boekenlijst nr 2506, Uitgave 1952.*

3461 VS 3461: *De vuurleidingsradar AA 3Mk 7.*

3510 VS 3510: *Aanwijzingen betreffende het Luchtdoelartillerie schietkamp te Den Helder.*

IK 17 IK nr 17: *Troepenaanvoering.* IK nr 250 is hiermede vervallen.

IK 102 IK nr 102: *Smeerkaart Radar-Installatie AN/TPS-1 D, Antenne-eenheid.*

IK 104 IK nr 104: *Smeerkaart Wisselstroom Aggregaat 5-10kW, PE-95-G en -H.*

IK 106 IK nr 106: *Smeerkaart Aggregaat 2,5 kw, PE-75 C t/m W en PE-75 AA t/m AF.*

IK 332 IK nr 332: *Voorlopige IK nr 332: Smeer- en onderhoudskaart voor het aggregaat Lister van 17.7 kVA met en zonder zelfstarter.*

IK 425 IK nr 425: *Smeerkaart G.M.C. 15 cwt 4 x 4 gepantserd.*

TH 9-314 *Bedienings- en onderhoudsvoorschrift (voor de gebruikende onderdelen) van de DAF YA-314, vrachtauto, 3 ton, 4 x 4, 24 V.*

De legerleiding stelt er prijs op vast te stellen, dat het adverteren in dit tijdschrift uiteraard het verkrijgen van voorkeur voor leveranties aan de Koninklijke landmacht of aan de Koninklijke luchtmacht niet kan inhouden.

Einde van de Officiële mededelingen van het Ministerie van Oorlog.

De „New Look”

door S. D. CATALANI, Kapitein der Infanterie.

The „New Look” is a military reassessment based on national objectives, the world situation, preparations for the long pull, our improved weapons, the increased strength of our collective forces, an evaluation of the existing threat, and a considered estimate of future trends and developments.

It provides for an improved readiness in our Reserve forces to meet to-day's requirement for rapid mobilization. It involves our Allies and the United Nations. It envisages certain military assistance and advice in the development and maintenance of Allied forces where needed and requested. It involves military strategy, timing, logistics and economy. It involves U.S. policies, commitments and risks. In other words it is a searching review of this nation's military requirements for security, and its contribution to balanced collective Allied strength.

All other military forces are complementary to airforces. To-day's emphasis is actually pointed toward the creation, the maintenance and the exploitation of modern aircraft. To-day, there is no argument among military planners as to the importance of airpower. Offensively, defensively and in support of other forces, it is a primary requirement.

Admiral Radford
Chairman - joint Chiefs of Staff.

1. Inleiding

De eind 1953 door de Verenigde Staten geïntroduceerde „New Look” staat nog steeds in het middelpunt der belangstelling, in het bijzonder na de op 6 Januari jl. door President Eisenhower uitgesproken „State of Union”. In zijn boodschap aan het 84ste Congres bevestigde deze immers het voortbestaan van de „New Look”, zij het dat de in de State of Union uiteengezette defensiepolitiek op harmonischer en minder starre grondslag berust dan de „New Look” in haar oorspronkelijke vorm.

Aanvankelijk scheen de Generaal Ridgway, Chef van de Legerstaf, succes te hebben in zijn strijd tegen de in de „New Look” voorgestelde legerinkrimping. Het heeft er in 1954 lange tijd naar uitgezien, dat de door Generaal Ridgway aangevoerde bezwaren, in het bijzonder onder de indruk van de nederlaag in Frans-Indo-China, gehoor hadden gevonden. Uit de rede van Eisenhower blijkt echter, dat hij het pleit niet heeft gewonnen. Inmiddels zet Generaal Ridgway zijn strijd onvermoeibaar voort. Op 31 Januari jl. verklaarde hij voor de Commissie voor de strijdkrachten van het Huis van Afgevaardigden, dat de thans voorgestelde inkrimping van de landstrijdkrachten de veiligheid der VS in gevaar brengt. Het ziet er echter niet naar uit, dat de Stafchef van het Leger van de zijde van het Congres steun zal krijgen.

Vele artikelen werden inmiddels aan de ontwikkeling van de „New Look” in de pers en militaire tijdschriften gewijd. Veelal gaven dergelijke artikelen slechts een momentopname weer.

In het hierna volgend overzicht heeft de samensteller getracht enige van de belangrijke aspecten betreffende de „New Look” te belichten.

2. Voorspel van de „New Look”.

Na de geboorte der NAVO hebben de leden der verdragsorganisatie en hiermede de VS, verplichtingen voor de defensieopbouw aangegaan,

onder voorbehoud, dat de plannen zouden worden uitgevoerd voor zover dit de financieel-economische draagkracht der leden niet te boven zou gaan. Die plannen waren aan de hand van de toentertijd bestaande appreciatie afgestemd op het „critieke” jaar 1954. De vastgestelde doelen bleken echter in 1950 en 1951 niet bereikbaar zonder de politiek-economische toestand in gevaar te brengen. De NAVO besloot hierop jaarlijks de defensie-bijdragen vast te stellen.

Het groeiend besef, dat een gezonde economische opbouw van even groot belang was — en onverbrekkelijk verbonden aan — de militaire opbouw deed naar middelen zoeken om tot een vermindering der defensie-uitgaven te geraken. Dit resulteerde in een sterk streven naar verbetering van de kwaliteit inplaats van vergroting der kwantiteit. Compensatie zou hierbij in eerste aanleg moeten worden gezocht in de uitvoering van tactische atoomwapens.

Ondanks het feit, dat het atoombom-monopolie der VS — waaraan in de eerste jaren na de 2e Wereldoorlog het militaire evenwicht tussen Oost en West vrijwel uitsluitend was te danken — door de Sovjet Unie was verbroken, bleef de Westelijke wereld — gezien de voorsprong der VS op dit gebied — op de preventieve kracht van de atoombom vertrouwen. Voorzichtige stemmen waarschuwden echter voor een al te groot optimisme, aangezien het atoomwapen zich in een dergelijk ontwikkelingsstadium bevond, dat de waarde hiervan nog een groot vraagteken vormde.

Inmiddels trad in de internationale politiek voor en na de wapenstilstand in Korea enige ontspanning in. Dat een langere periode van betrekkelijke rust werd voorzien, was aanleiding om van de oorspronkelijke planning, gericht op het critieke jaar 1954, af te stappen. Wegens het inzicht, dat de doelstelling van de Sovjet Unie op lange termijn hetzelfde was gebleven, werd besloten over te gaan op een „planning” op lange termijn, de zg. „long pull”, met het doel de geleidelijke opbouw der Westerse strijdkrachten gedurende een lange periode van koude oorlog vol te houden.

De VS, met name Republikeinse administratie, voelde in 1953-'54 eveneens de noodzaak om de defensie-uitgaven te verlagen en vooral met minder geld meer resultaten te verkrijgen („more bang for a buck”).

Inmiddels was een snelle ontwikkeling van tactische en strategische kernreactiewapens niet alleen Amerikaanse en Britse zijde voortgezet. Ook de Sovjet Unie nam regelmatig atoombomproeven en in eind 1953 werd de vrije wereld geschokt door de wetenschap, dat ook de Sovjet Unie over de H-bom beschikte. Meer dan ooit werd de vraag acuut of het Westen, in casu de VS, zijn voorsprong zou weten te handhaven. Het handhaven daarvan was immers een voorwaarde voor het behoud van het militaire evenwicht tussen Oost en West.

Bovengenoemde omstandigheden zijn voor de Verenigde Chefs van Staven der VS aanleiding geweest om in eind 1953 te geraken tot heroriëntatie der plannen. Mede heeft daartoe geleid, dat de militaire kracht van het Westen sedert het Koreaanse conflict ingrijpend was toegenomen en dat de mogelijkheid van een militaire wandeling naar de Atlantische en Noordzeekusten door de agressor tot het verleden behoorde. Over dit laatste zei Admiraal Radford (1954) „Allied military strength has had a tremendous increase since 1950. By allied military strength I

mean the product of such factors as organization, training, logistic support and combat readiness, as well as the cold hardware of war. I would go so far as to venture the opinion that that kind of strength has a greater increase in the free world in the past four years than in the communist world".

Resumerend, zijn de belangrijkste factoren voor de „New Look” geweest:

- a. de snelle technologische ontwikkeling van kernreactiewapens zowel aan Amerikaanse als Russische zijde en de ontwikkeling van andere moderne middelen, welke min of meer verband houden met het gebruik van atoomwapens (geleide projectielen, ed.);
- b. de ontspanning op internationaal politiek gebied en de wenselijkheid om de opbouw der defensie gedurende lange tijd vol te houden;
- c. de door de Amerikaanse politieke leiding gevoelde noodzaak om de defensie-uitgaven te verminderen.

3. Inhoud van de „New Look”.

Over de inhoud van de „New Look” heeft in het bijzonder in begin 1954 verwarring bestaan. O.m. doordat uit geheimhoudingsoverwegingen slechts bepaalde inlichtingen aan het publiek konden worden vrijgegeven. De voorzitter van de Verenigde Chefs van Staven heeft echter de „New Look” in interviews t.a.v. haar militaire aspecten op een voor het publiek bevredigende wijze belicht. De verklaringen van politieke zijde betreffende de politiek-militaire consequenties veroorzaakten enige bezorgdheid en verwarring — in het bijzonder aangaande het principe van de „atomische vergelding” — welke door verklaringen van minister Dulles werden weggenomen.

De boven dit artikel aangehaalde verklaring van Admiraal Radford geeft duidelijk weer wat onder de „New Look” wordt verstaan. Men bedenke hierbij, dat in de evolutie van de krijgsmacht opbouw de latente noodzaak schuilt om regelmatig zijn plannen aan de hand van de zich wijzigende situatie te herzien. Als een dergelijke — niet revolutionnaire — momentopname moet de „New Look” worden beschouwd (Admiral Radford: „*The title New Look is actually a misname. It is not a single specific „look”, nor is it fundamentally new*”). Dit betekent echter gezins, dat de „New Look” voor de reorganisatie van de Amerikaanse cq. NAVO strijdkrachten geen belangrijke consequenties met zich heeft medegebracht of zal medebrengen.

In zijn oorspronkelijke vorm is de „New Look” uit de volgende elementen opgebouwd:

- a. Bij de opbouw van de krijgsmacht zal zoveel mogelijk worden gebruik gemaakt van de snelle ontwikkeling van de strategische en tactische atoomwapens en andere moderne middelen. Voorzieningen zullen worden getroffen ter versnelling van de productie van atoomwapens en het behoud van de voorsprong in deze. De organisatie der krijgsmacht delen en haar onderlinge sterkteverhoudingen zullen aan de mogelijkheden dezer wapens worden aangepast.
- b. De defensieplannen zullen er op worden gericht, elke vijandelijke agressie onmiddellijk te beantwoorden met een atomische vergeldingsactie. De afschrikwekkende kracht van een dergelijke actie zal

- de basis vormen voor het defensiebeleid. De preventieve werking zal moeten uitgaan van een sterke strategische luchtmacht.
- c. Het accent zal worden gelegd op de vorming van sterke mobiele strategische reserves, die door een groot opgezet en goed voorbereid verplaatsingssysteem, onmiddellijk waar nodig kunnen worden ingezet. Dit zal de hoofdtaak van het leger worden.
 - d. In aanmerking genomen, dat Rusland eveneens over atoomwapens beschikt en de toegenomen mogelijkheid van Russische luchtaanvallen op het Amerikaanse continent, zal grotere aandacht worden geschonken aan de continentale verdediging — in casu de luchtverdediging — van de Verenigde Staten.
 - e. Voorts zullen voorzieningen worden getroffen om het „mobilisatie”-systeem in alle sectoren en de industriële sector in het bijzonder, tot de grootst mogelijke graad van paraatheid op te voeren.

4. **Beschouwing van de elementen van de „New Look”**

a. *Eerste element.*

Ten aanzien van het eerste beginsel wordt opgemerkt, dat President Eisenhower reeds in de State of Union in begin 1954 duidelijk uiteenzette, dat het Amerikaanse defensiebeleid zou worden gericht op het *daadwerkelijk gebruik* van kernreactiewapens door de strijdkrachten.

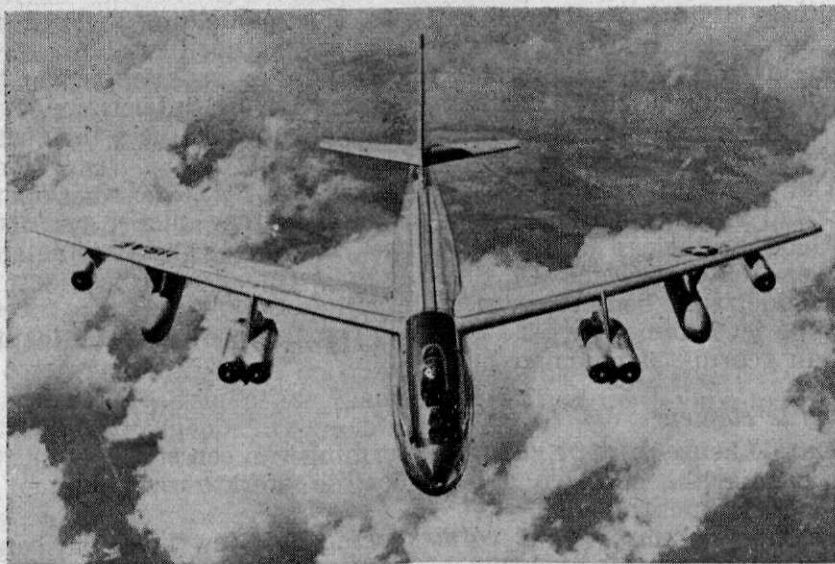
Met betrekking tot de voorzieningen tot behoud van de voorsprong op het gebied van atoomwapens maakte de Atomic Energy Commission kort hierop bekend, dat de wetenschappelijke wereld der VS meer dan ooit haar kennis en vernuft zou concentreren op de vergroting van het aantal atomische wapens. Eind 1954 verklaarde Admiraal Lewis Straus, Voorzitter van de AEC, dat de VS op het gebied van atoomwerktuigen zeer snelle en bevredigende vorderingen maakten en de voorsprong op de Sovjet Unie hadden behouden. Het „afschrikwekkend” vermogen der VS was in het jaar 1954 sterk toegenomen door de vergroting van het atomisch arsenaal. Een „super superbomb” wordt volgens de AEC ontwikkeld, waarvan de uitwerking 3 maal van de H-bom zal zijn.

Ook de ontwikkeling van andere moderne middelen, zoals geleide projectielen e.d., nam een grote vlucht. Op 30 Januari werd officieel bekend gemaakt, dat de VS enige voorsprong hadden verkregen op de Sovjet Unie bij de ontwikkeling van geleide intercontinentale projectielen, voorzien van een atoamlading (Snark-Navaho-Atlas).

In zijn Congrestoespraak (Januari 1955) wees de President er echter met nadruk op, dat het zich toeleggen op één soort oorlogvoering de vijand uitnodigt een andere soort oorlogvoering te beproeven. De strijdkrachten moeten derhalve ook de nodige aandacht aan conventionele wapens blijven besteden om de nodige soepelheid te verkrijgen. Inmiddels worden de manoeuvres met kernreactiewapens in de VS met kracht voortgezet. Verwacht wordt echter, dat een goed gefundeerde en voor massaal gebruik geschikte tactiek, gebaseerd op het gebruik van deze middelen, de hieraan aangepaste organisatie en uitrusting, tot 1956 op zich zullen laten wachten.

b. *Tweede element.*

Het tweede element heeft in het bijzonder in de aanvang veel stof doen opwaaien. Aan de combinatie van het atoomwapen en de strate-

Afb. 1
„B 47” — afschrikwekkend vergeldingswapen

gische luchtmacht — „the deterrent air nuclear striking power” wordt nl. een tweeledige hoofdtaak toegekend:

1. de *preventieve werking*, van dit afschrikwekkende middel,
2. de uitvoering van *vergeldingsacties* tegen een agressor.

Minister Foster Dulles verklaarde hieromtrent in begin 1954, dat het voor de politieke leiding i.v.m. de militaire planning noodzakelijk was geweest „to take some basic decisions. The basic decision was to depend primarily upon a great capacity to *retaliate* by means and at places of our choosing”.

Als gevolg hiervan rees onmiddellijk de vraag of hiermee het passieve „containment”-beginsel der Amerikaanse defensie politiek — het behoud van het oude terrein — werd verlaten. Het principe van „containment” bleek echter in een actief gewaad gehuld zonder in het beginsel zelfs wijziging te brengen; dit blijft in eerste aanleg gericht op de handhaving van de status quo tussen Oost en West.

Voorts rees enige bezorgdheid omtrent de vraag, of de vergeldingsactie bij iedere locale agressie (Korea, Frans-Indo-China) zou worden toegepast, aangezien zulks de mogelijkheid op een wereldconflict zou vergroten. E.e.a. noopte de Amerikaanse President en minister Dulles tot het afleggen van geruststellende verklaringen, nl. dat het ondernemen van retaliatie geheel zal afhangen van de aard van het conflict.

In de State of Union in de aanvang van dit jaar uitgesproken bevestigde President Eisenhower nogmaals het tweede beginsel: „we maintain powerful forces because there is no present alternative, forces designed for deterrent (preventief) and defensive purposes alone but able instantly to *strike back with destructive power* (verging) in reponse to an attack”.

Ter geruststelling van de publieke opinie verklaarde de President

in Januari jl. op een persconferentie — naar aanleiding van een vraag of atoomwapens zouden worden gebruikt bij vijandelijke acties, die niet de wereldvrede bedreigen — zich niet te kunnen voorstellen, dat tactische atoomwapens zullen worden gebruikt bij een internationale „politie”-actie, maar dat in militaire aangelegenheden niets bij voorbaat kan worden uitgesloten.

Dat de Amerikaanse strijdkrachten mn het Strategic Air Command inderdaad in staat worden geacht om de haar toegedachte verantwoordelijkheid, vastgelegd in het 2e beginsel, te dragen, blijkt uit de aan de pers verstrekte gegevens. De SAC beschikt thans over meer dan 1000 B 47 middelzware bommenwerpers, terwijl de B 52 — de zware intercontinentale jet bommenwerper — thans „van de productieband loopt” en reeds in gebruik is genomen.

c. *Derde element.*

Dat de keuze primair viel op de vorming van een sterke luchtmacht heeft belangrijke gevolgen gehad voor de sterkte-verhoudingen van land-, zee- en luchtmacht.

In haar *oorspronkelijke vorm* voorzag de „New Look” in een uitbreidingsplan voor de luchtmacht van (de aanvankelijk vastgestelde eindsterkte van) 120 wings tot 137 wings. De sterkte van 120 wings zou reeds medio 1955 bereikt moeten zijn, om daarna te worden opgevoerd tot 137 wings in medio 1957.

De personele en materiële sterkte der Marine zou enigszins worden teruggebracht. Aangezien de Marine Luchtmacht als deel van de „air nuclear striking power” werd beschouwd, werd aan de begroting voor de bouw van vijf „supercarriers” prioriteit gegeven. Daarnaast zou bijzondere aandacht worden besteed aan de productie van middelen t.b.v. de bestrijding van het Russische onderzeebootgevaar en de vergroting van de onderzeevloot (atoomonderzeeërs).

In het bijzonder het leger zou als gevolg van de bezuiniging aanzienlijk in sterkte inboeten. Het aantal divisies zou worden teruggebracht van 20 op 17.

Het oorspronkelijke plan voorzag in de volgende mankrachtwijzigingen:

	Jan. '54	Juli '54	Juni '55	Juni '56
	in duizendtallen			
Leger	1525	1423	1290	1000
Vloot	785	745	670	670
Luchtmacht	942	942	970	970
Mariniers	261	230	207	207

De critici trokken i.v.m. de sterke vermindering der landstrijdkrachten de paraatheid van de strategische reserve, essentieel bestanddeel van het voorgestelde systeem — en daarmee dus het 3e beginsel van de „New Look” — in twijfel. De in de VS voor het vormen van een strategische reserve beschikbare troepen bestonden slechts uit enkele divisies, zodat volgens de critici nauwelijks van een strategische reserve kon worden gesproken.

Generaal Ridgway scheen in zijn strijd tegen de inkrimping van het leger — vooral toen bij het conflict in Indo-China geen bevredigende

militaire oplossing in het kader van de „New Look” kon worden gegeven, omdat geen voldoende grondtroepen beschikbaar waren — succes te hebben. In September '54 maakte de Amerikaanse legerleiding bekend, dat het aantal divisies (19) zou worden verhoogd met 5 en hiermee op 24 gebracht zou worden. Deze vijf divisies, welke thans worden gevormd, bestaan uit opleidingsdivisies, die wat organisatie en bewapening betreft — en *niet* v.w.b. personeel — op sterkte worden gebracht. Voorts zullen slechts 2 divisies op Korea gestationneerd blijven en de overige (4) naar de VS worden teruggetrokken. Hiermede hoopt de legerleiding te kunnen voldoen aan het 3e beginsel.

Uit het door President Eisenhower aangegeven defensiebeleid blijkt thans echter, dat v.w.b. de wijzigingen in mankracht de „New Look” in zijn oorspronkelijke vorm en opzet vrijwel ongewijzigd is. De volgende wijzigingen zijn volgens de laatste publicaties in de mankracht der Amerikaanse krijgsmacht „gepland”:

	Jan. '55	Juni '55	Juni '56
	in duizendtallen		
Leger	1.343	1.100	1.027
Vloot	692	665	650
Luchtmacht	961	970	975
Mariniers	222	205	190
	<hr/>	<hr/>	<hr/>
	3.218	2.940	2.815

Het volgende overzicht geeft een beeld van de sterkte der Amerikaanse strijdkrachten zoals deze in Juni 1956 zal zijn:

Leger: 19 divisies - waarvan:

5 in Europa	1 in Japan	1 in Panama	8 in de V.S.
2 in Korea	1 in Hawaii	1 in Alaska	

12 regimenten en regimentgevechtsgroepen - waarvan:

1 op Okinawa	1 in Berlijn	3 in Europa
1 in Japan	1 in Oostenrijk	5 in de V.S.

Vloot: 1000 marineschepen van verschillend type - waarvan:

405 oorlogsschepen in operationeel gebruik;

15 „attack carriers” - d.w.z.

4 in het Verre Oosten

2 in het Middellandse Zeegebied

9 in de VS (O. en W. kust)

13000 marine vliegtuigen.

Luchtmacht:

130 wings met een totale sterkte van 22900 vliegtuigen waarvan:

50 wings (zware) bombardementsvliegtuigen

36 wings jagerbommenwerpers

33 wings jagers (home defense)

11 wings transportvliegtuigen.

Hiervan 15 wings in het Verre Oosten en 16 in Europa.

Afb. 2

„SUPER SABRE” — kern van het Tactical Air Command

Mariniers:

- 3 divisies - waarvan:
 - 2 in de VS
 - 1 in het Verre Oosten
- 3 wings vliegtuigen.

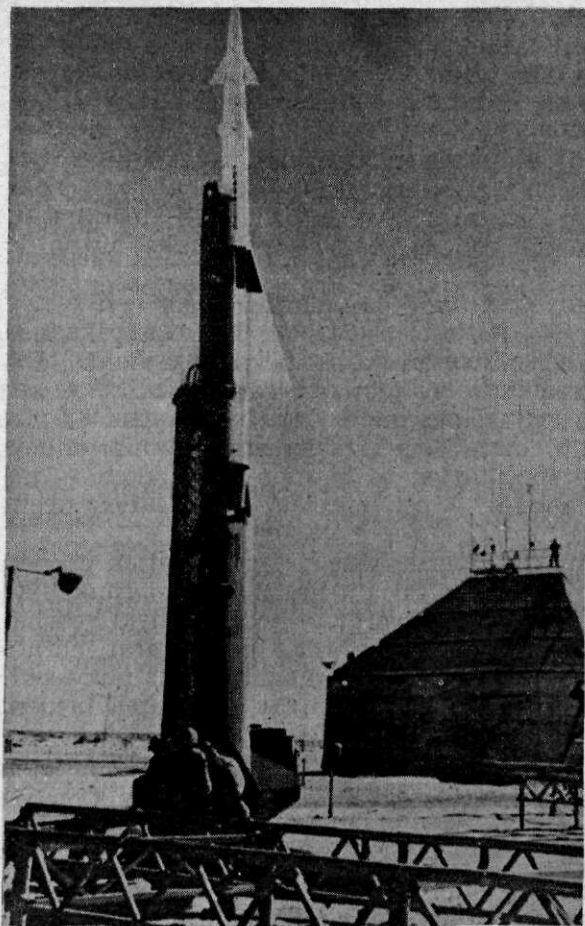
d. Vierde element.

Minister Talbott verklaarde in begin '54: „The communists have the capability of launching against the United States an air attack of devastating proportions at a moment of their own choosing”.

Aangenomen moet worden, dat een dergelijke aanval zich in eerste aanleg zal richten op de „vergeldingsbasis” der strategische luchtmacht en de vernietiging van het atomisch potentieel. Naast de Strategic Air Command is het derhalve het Air Defence Command, waarop in de plannen tot uitbreiding van de luchtmacht het zwaartepunt wordt gelegd. Aan de ADC is — ter uitvoering van het 4e beginsel — de belangrijke taak toegekend van de bescherming van het vergeldingsmiddel, de SAC, en het Amerikaanse moederland tegen een eventuele verrassende Russische aanval.

Naast de zeer snelle ontwikkeling en productie van supersonische jagers zal in het bijzonder aandacht worden besteed aan de ontwikkeling en de productie van onbemande vliegtuigen, geleide projectielen e.d. en de vorming van met deze wapens uitgeruste eenheden. Inmiddels wordt aan de opstellingen van deze eenheden, onder meer van „Nike” Bataljons, rondom verschillende grote steden in de VS gewerkt.

Bij de opbouw der luchtverdediging worden voorts de plannen voor een waarschuwingsnet rondom het Noord-Amerikaanse continent in een versneld tempo uitgevoerd om de paraatheid van de luchtverdediging te verhogen. Hierbij wordt, gezien het strategische belang van het Noord-

Afb. 3
„NIKE” — geleid projectiel
— in gebruik genomen bij de
luchtverdediging der grote
Amerikaanse steden

poolgebied, bijzondere aandacht besteed aan een waarschuwingsnet lopend langs Canada en Alaska. De zg. „Pine tree” en „Mid Canada line” zijn vrijwel gereed, terwijl een derde linie de „DEW Line” (*Distant Early Warning*) in uitvoering en reeds gedeeltelijk in gebruik is genomen. Deze linie — waarbij van lange-afstandsvliegtuigen en schepen met radar wordt gebruik gemaakt — strekt zich tot ver buiten de kusten van het continent uit.

De DEW line zou de luchtverdediging en de bescherming bevolking 6 uur van tevoren waarschuwen, als vijandelijke vliegtuigen zouden proberen om via de Noordpool-gebieden het Noord-Amerikaanse continent binnen te dringen.

e. Vijfde element.

Dat het Noord-Amerikaanse continent i.v.m. de groeiende kracht der Russische luchtmacht in toenemende mate vanuit de lucht werd bedreigd, deed het besef groeien, dat in geval van een conflict een zeer snelle *totale* mobilisatie noodzakelijk is.

In zijn „State of Union” in 1954 verklaarde de President over de paraatheid der strijdkrachten: „there are weakness in the State of readiness and organization of the reserve forces”. In het kader van de „New Look” werden derhalve plannen uitgewerkt ter verbetering van de personele mobilisatie.

Daarnaast werden voor de industrie maatregelen afgekondigd voor een snelle overschakeling van de vredes- op oorlogsproductie, o.m. door uitbreiding der industriële defensie in overleg met het bedrijfsleven en het vormen van voorraden, nodig voor een snelle overschakeling op de oorlogsproductie.

Inmiddels heeft President Eisenhower de plannen voor een nieuw systeem van reserve-vorming — welke dit jaar aan het Amerikaanse Congres ter goedkeuring worden voorgelegd — bekend gemaakt. Dit systeem heeft tot doel de geoefende en voor opkomst beschikbare reserve-strijdkrachten door een vrijwel algemene dienstplicht van 700.000 man te vergroten tot 3.000.000 man. Voorts is teneinde binnen enkele uren over reserve-vliegers en specialisten te kunnen beschikken — in geval van een onverwachte aanval — een speciaal mobilisatiesysteem ontworpen.

Door deze plannen wordt de Amerikaanse defensiepolitiek op een soepeler basis gevestigd dan de „New Look” in zijn oorspronkelijke vorm. Door de voorgestelde maatregelen wordt de mogelijkheid geschapen bij verhoging van de internationale spanning het aantal parate divisies snel op te voeren, terwijl een reservemacht wordt gekweekt, sterk genoeg om aan alle eventualiteiten het hoofd te kunnen bieden.

5. Voor en tegen de „New Look”

a. Lloyd Norman typeerde de „New Look” zeer juist in de „Combat Forces Journal” (Febr. 1954): „The New Look is a shotgun wedding of two incompatible military ideas:

1. The glistening, still untried atomic (hydrogen) air power theory, that an enemy can be brought to his knees quickly and decisively in a cataclysm of superbombs, without any help from Army and Navy;
2. The traditional surface theory, brought up to date with atomic weapons and missiles, that the enemy must be conquered on the ground — with the help of the Navy and Air Force”.

b. Dat de „New Look” echter geen „gelukkig huwelijk” is blijkt uit de vele bezwaren, die tegen de geplande sterktevermindering der landstrijdkrachten werden en worden aangevoerd en de ernstige wrijvingsvlakken, die hieromtrent in de boezem van de Amerikaanse leiding zijn ontstaan. Vooral Generaal Ridgway, Chef van de Legerstaf leverde ernstige critiek op de drastische inkrimping van de grondstrijdkrachten. Hij waarschuwde herhaaldelijk voor een overschatting van het luchtwapen en de moderne strijdmiddelen en verklaarde, dat „Control over land and people may excercised from the sea or sky alone but it would be a dangerous perhaps even a fatal falacy to conclude that this date has arrived” en „*the ultimate determinant of military victory still is the trained fighting man with his feet om the ground*”.

Generaal Bolte — wnd. Chef van de Legerstaf — sloot hierop aan met het volgende:

„This talk of new weapons replacing manpower has given rise to some misconceptions including one that ground fighting is now outmoded. Nothing could be further from the truth. America must be not a nation deceived again into false belief that victory in war can be won without fighting for it, that machines can ever really replace men on the battle field.”

c. Aangezien de resultaten, welke met atomische wapens kunnen worden bereikt, nog niet in hun volle omvang worden onderkend, achten tegenstanders het onjuist reeds thans het defensiebeleid in de voorgestelde mate op het gebruik dezer wapens te baseren.

d. Voorts wordt gewezen op het gebrek aan temporisering, waarmee de „New Look” werd (wordt) uitgevoerd, in casu het snel vermindere der grondstrijdkrachten — in het bijzonder in begin 1954 — voordat voldoende tactische atoomwapens ter compensatie van het verlies aan mankracht beschikbaar kunnen worden gesteld.

e. Ook de paraatheid van de strategische reserve wordt in twijfel getrokken. Niet alleen de sterkte van deze reserves wordt onvoldoende geacht, doch ook wordt aan de mobiliteit getwijfeld. De strategische reserve heeft immers alleen waarde, wanneer zij daar waar nodig snel en op het juiste tijdstip kan worden ingezet. De vraag rijst op of de luchtmacht, met name het „Troop Carrier Command” en de vloot tot het gewenste snelle en massale vervoer in staat zijn.

f. Daarnaast heeft de „New Look” in de ogen van de tegenstanders weinig genade gevonden, aangezien het vermogen om tot massale vergelding over te gaan (preventieve werking) de debacle in Indo-China niet heeft kunnen vermijden. Generaal Ridgway wijst hierbij op het onverbreekelijke optreden van lucht- en grondstrijdkrachten. Inzet van de Amerikaanse luchtmacht tegen Dien Pien Phoe zou — wilde zij tot het gewenste resultaat leiden — inzet van een aantal grondtroepen vereisen, welke niet ter beschikking waren.

g. Daarenboven gaat de Sovjet Unie niet tot een sterktevermindering van haar grondstrijdkrachten over. Haar defensiebeleid blijft gericht op het *zowel produceren van quantiteit als qualiteit*. De Sovjet-Unie stelt alle pogingen in het werk om haar achterstand op het gebied van kernreactiewapens en andere moderne middelen in te lopen en het leiderschap van het Amerikaanse en Britse luchtmacht tezamen te betwisten. De vraag rijst nu waar het Westen komt te staan, met zijn beperkte grondstrijdkrachten, wanneer het evenwicht cq. verzadigingspunt van het atomisch potentieel zal worden bereikt.

h. Tenslotte zou volgens de Amerikaanse legerleiding het leger bij de atomische oorlogvoering eerder meer dan minder manschappen nodig hebben. Gehele eenheden zouden immers vernietigd worden, terwijl voorts de gevechtsszone een grotere diepte zou hebben, en grotere beweeglijkheid (zeer sterke reserves) nodig zou zijn.

j. Bezien we thans de argumenten van de voorstanders van de „New Look”, dan zou kunnen worden gezegd, dat in algemene zin de volgende door Generaal Twinning, Chef van Luchtmachtstaf, uitgesproken gedachte deze argumenten beheerst:

„Because of the tremendous and growing power of air weapons it appears ever more likely that the ultimate decision will go the same way as the decision in the air.

The readiness of our Air Force to win the first and furious battle for air supremacy thus becomes a matter of increasing concern.”

k. De voorstanders wijzen er voorts op, dat het voor het Westen uitgesloten is zich in mankracht te meten met het Oosten. De enige mogelijkheid om het militaire evenwicht te behouden moet worden gezocht in een blijvende Westelijke superioriteit in atomische wapens en andere moderne middelen. Voor het gebruik van en de afweer tegen deze middelen is in eerste aanleg een uiterst sterke luchtmacht noodzakelijk. President Eisenhower onderstreepte in de State of Union van dit jaar het belang van deze technologische ontwikkeling: „we should base our security upon military formations which make maximum use of science and technology in order to minimize number of man.”

Al met al hebben de principiële verschillen in de strategische opvattingen in de boezem van de Amerikaanse legerleiding het er voor President Eisenhower niet gemakkelijker op gemaakt de koers in het defensiebeleid te bepalen.

Eind Januari 1955 verklaarde Generaal Ridgway voor de Commissie voor de strijdkrachten van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, dat de door de regering voorgestelde inkrimping van de landstrijdkrachten de veiligheid van de VS in gevaar brengt. Vermindering van de grondstrijdkrachten zou, aldus Generaal Ridgway, een algehele hergroepering der Amerikaanse troepen in de gehele wereld met zich mee brengen.

Als President en Opperbevelhebber der Amerikaanse strijdkrachten heeft President Eisenhower zich echter volledig geplaatst achter de aangevochten beslissing tot vermindering der grondstrijdkrachten. De President verklaarde dat zijn beslissing eerst na rijp beraad was genomen „in consultation with every single individual in this Government that I know of that bears any responsibility whats ever about it”. en „He (Generaal Ridgway) does not have the overall responsibility that is borne by the Commander in Chief, and by him alone, when it comes to making recommendations to the Congress”.

Dat hiermee het debat over het Amerikaanse defensiebeleid nog niet is geëindigd is duidelijk.

6. De Engelse „New Look”

I.v.m. de nabeschouwing is het noodzakelijk een kort overzicht te geven van de Engelse New Look, want de Amerikaanse moet in nauw verband met de Engelse worden gezien.

De Engelse New Look is gebaseerd op dezelfde beginselen als de Amerikaanse. De krijgsmachttopbouw evolueerde ook hier in twee richtingen, nl.:

- versterking van de strategische luchtmacht;
- vergroting van snel verplaatsbare strategische reserves op het Engelse eiland en vermindering der overzeese strijdkrachten.

In begin 1954 preciseerde de Britse regering haar defensiepolitiek

in haar „Statement of Defense”, onder meer uitgaande van het standpunt, dat beide partijen in een wereldconflict *van atoomwapens* zullen gebruik maken, als volgt:

a. De nadruk zal worden gelegd op het vormen van een sterke luchtmacht.

b. De sterkte van het leger zal geleidelijk worden teruggebracht terwijl naar het vormen van een sterke strategische reserve zal worden gestreefd. Er zal niet op de uitgaven van de Marine worden bezuinigd.

c. T.b.v. de ontwikkeling van moderne middelen zullen de kosten worden verhoogd.

Het behoeft geen betoog, dat de opbouw van de luchtmacht niet alleen is gericht op de versterking van de strategische luchtmacht als afschrikwekkend vergeldingswapen, doch tevens op het luchtverdedigingswapen.

Over de strategische reserve moet worden opgemerkt, dat in tegenstelling tot de Amerikaanse pers in de Engelse enige aandacht werd besteed aan het vervoersprobleem, verbonden aan een snelle inzet van de strategische reserve. Voorzieningen zouden worden getroffen voor het vormen van een luchtbrug met het Midden en Verre Oosten, waardoor de strategische reserve snel naar de bedreigde punten kan worden getransporteerd.

Inmiddels hebben zowel premier Churchill als de minister van Defensie de in 1954 gepreciseerde defensiepolitiek herhaaldelijk bevestigd. Op 1 Maart jl. vatte de Britse Premier in zijn magistrale rede bij de aanvang van het defensiedebat in het Lagerhuis de Engelse defensiepolitiek met de volgende woorden samen:

„Er is geen enkel afdoende verdediging tegen de enorme vernietigende uitwerking van de waterstofbom. Onze enige hoop voor de vrije wereld ligt in de komende jaren dan ook in wat wij noemen *defensie door afschrikking*”.

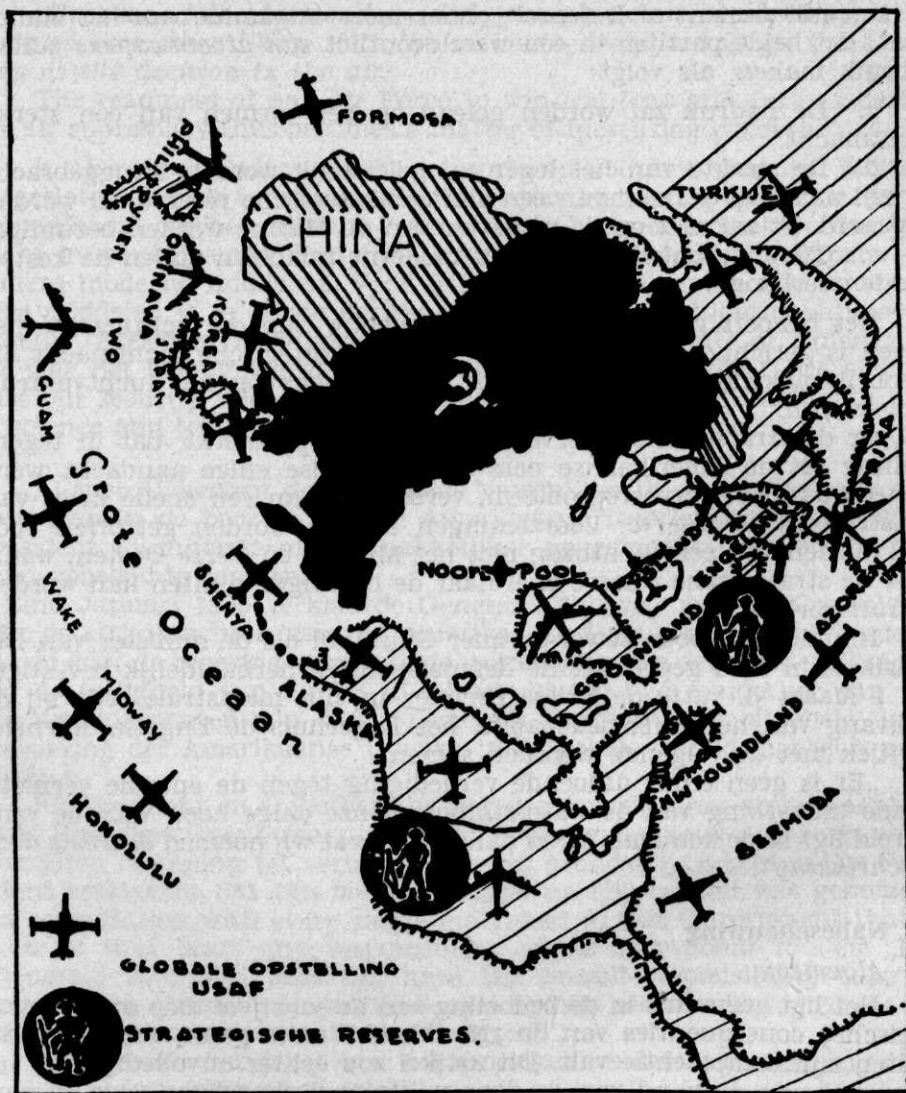
7. Nabeschuiving

a. Algemeen

Het ligt geenszins in de bedoeling van de schrijver diep op de (strategische) consequenties van de „New Look” in te gaan, aangezien dit buiten zijn competentie valt. Dit artikel zou echter onvolledig zijn, indien niet aan de hand van de door militaire deskundigen voor de pers afgelegde verklaringen en gegeven beschouwingen een korte nabeschuiving wordt gegeven.

1. Admiraal Radford verklaarde in een persinterview met World en News Report, over de „New Look”: „we have based our program on best fitting American strength into a balanced Allied collective organization”. Het behoeft nauwelijks betoog, dat hierbij niet alleen de Westelijke verdediging in beschouwing is genomen, doch ook — gezien het wereldomvattend karakter van de Amerikaanse strategie — de strijdkrachten der bondgenoten in het Oosten.

Uit de verschillende verklaringen kan worden opgemaakt, dat in de uitvoering der „New Look” in algemene zin tot grondslag ligt, dat de *strategische luchtmacht en de strategische reserves* tot de ver-

plichtingen van de Verenigde Staten en Groot-Brittannië behoren, terwijl de *regionale verdediging* van het grondgebied der bondgenoten (local defense) — in het bijzonder voor wat betreft de grondstrijdkrachten, zoveel mogelijk aan de bondgenoten zal worden overgelaten.

2. Ter uitvoering van de retaliatie dienen de strategische luchtmachten over een groot aantal bases langs de gehele Russisch-Chinese periferie te beschikken. Enerzijds wordt de agressor hierdoor voor grote problemen gesteld, terwijl anderzijds de flexibiliteit en vrijheid van handelen van het vergeldingswapen worden gewaarborgd.

In dit licht moet de voortdurende uitbreiding van het aantal Amerikaanse bases (zie schets) in het gebied der bondgenoten en in het bij-

zonder de intensief uitgevoerde exploratie van het Noordpoolgebied worden gezien.

3. Zoals reeds eerder opgemerkt, moeten de Amerikaanse en Britse strategische reserves in nauw verband met die der NAVO-strijdkrachten en de strijdkrachten der bondgenoten in het Verre Oosten (Nationalistisch China, Philippijnen, Korea) worden gezien.

Hierbij mag niet worden nagelaten te wijzen op de plannen, tot opbouw van de Japanse strijdkrachten, welke als toekomstige strategische reserve(?) een essentiële factor zullen vormen voor het machtsverwicht in het Oosten.

4. De vraag rijst thans, welk verband moet worden gezocht tussen de Amerikaanse resp. Engelse verplichtingen en de regionale verdediging („local defense”) der overige bondgenoten.

Uitgaande van de hypothese, dat de Sovjet Unie tot een strategische overval in staat moet worden geacht, kan worden aangenomen, dat de vijandelijke overval zich primair zal richten op de vernietiging van het Westelijke vergeldingswapen en een gelijktijdige uitschakeling van de (vooruitgeschoven) luchtverdedigingsmiddelen. Het is deze openingsfase, waarin zich de strijd om het luchtverwicht afspeelt, welke als min of meer bepalend kan worden beschouwd voor de uiteindelijke beslissing. Generaal Twining zegt hieromtrent: „the outcome of World War III, if it comes, may depend upon the battle for air supremacy that will blaze in full fury during the first weeks of combat”.

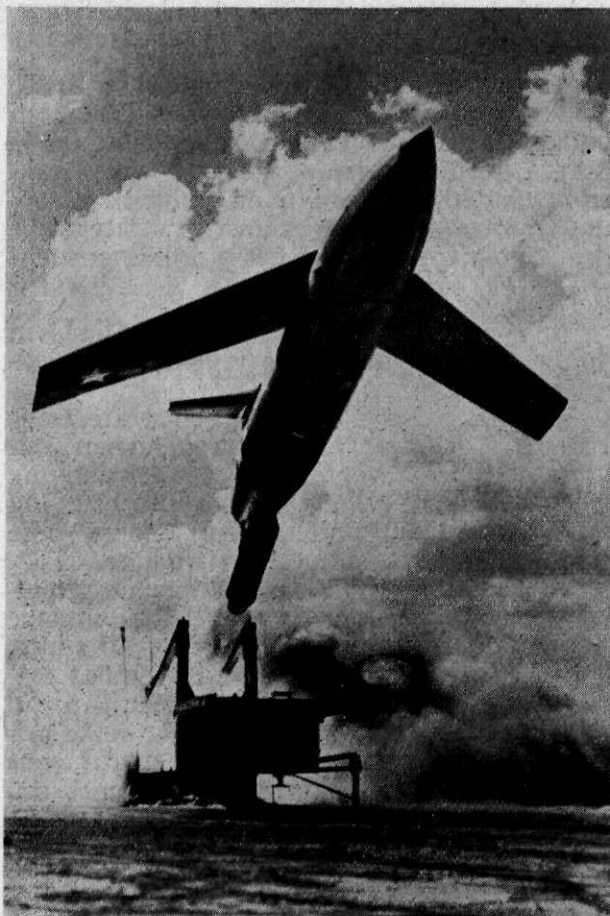
Het doorstaan van deze fase zal in zeer sterke mate afhangen van de regionale strijdkrachten — in het bijzonder de parate — welke primair tot taak hebben tijd en ruimte te verschaffen aan de strategische luchtmacht — om de vijandelijke agressie te beantwoorden met een atoombomoffensief — en de strategische reserve, om daar waar nodig ingezet te worden.

b. Betekenis voor de West-Europese Defensie

1. Bezien we thans de betekenis van de Amerikaanse en Britse „New Look” voor de West-Europese defensie-opbouw dan dient vooropgesteld te worden, dat de hoeksteen van de defensiepolitiek der twee grote bondgenoten blijft een hecht bondgenootschap met de West-Europese landen, gegrondvest op het beginsel van de collectieve zelfverdediging. De belangen van de VS en het Britse imperium t.a.v. het behoud van Europa zijn niet van betekenis veranderd.

2. Zij achten de regionale verdediging onverminderd nodig; het defensiebeleid wordt echter in grote mate gebaseerd op het afschrikwekkend vergeldingswapen. Hoewel de Amerikaanse en Britse inzichten niet alléén bepalend zijn voor de NAVO strategie kan toch worden gezegd, dat het defensiebeleid van de twee grote bondgenoten van grote invloed hierop is (geweest).

Inmiddels heeft Veldmaarschalk Montgomery in verschillende opzienbare lezingen het standpunt van SHAPE duidelijk uiteengezet, waaruit blijkt, dat ook de NATO strijdkrachten de operationele planning baseren op het gebruik van atoom (H)wapens en aan de „New Look” hebben aangepast. Hieromtrent zegt de Veldmaarschalk onder meer:

Afb. 4

„MATADOR” — pilootloze bommenwerper geschikt voor het vervoer van atoomlading — versterking der West-Europese defensie

„I want to make it absolutely clear that we at SHAPE are basing all our operational planning on using atomic and thermonuclear weapons in our defense. With us it is no longer: „They may possibly be used”. *It is very definitely „They will be used, if we are attacked”* en voorts „In fact we have reached the point of no return as regards the use of nuclear weapons in a hot war”.

3. In het kader van dit beleid heeft de West-Europese regionale verdediging — waaraan op dit moment nog de sluitsteen, nl. het West-Duitse leger ontbreekt — een zeer belangrijke taak (zie eerdergenoemde taak „local defense”) te verrichten ten opzichte van het Engelse eiland, dat niet alleen als basis van de strategische luchtmacht en de strategische reserve van het hoogste belang is voor het Westen, doch tevens als bevoorradings- en marinebasis (bestrijding Russische onderzeebootgevaar en taak in de verplaatsing van reserves, grondstoffen en voorraden). Meer dan het Amerikaanse continent heeft het Engelse eiland, dat op een geringe afstand van het IJzeren Gordijn is gelegen, ruimte nodig voor zijn luchtverdedigingsmiddelen en zijn waarschuwings-

stelsel. Het behoud van de West-Europese kusten — met hun groot aantal luchtverdedigingsbases en uitgebreide waarschuwingssysteem — is een noodzakelijke voorwaarde om die ruimte te behouden.

4. Gezien de taak van de regionale verdediging („local defense”) in het kader van de „New Look” zijn de belangrijkste consequenties van de „New Look” voor het West-Europese defensiestelsel, dat de opbouw der strijdkrachten in eerste aanleg zal worden gericht op
- versterking van de *parate* luchtverdedigingsmiddelen;
 - versterking van de *parate* middelen ter bestrijding van het Russische onderzeebootgevaar.
 - versterking van de *vuurkracht* der *parate* strijdkrachten door invoering van kernreactiewapens en andere moderne middelen.

Slot

Reeds thans is de uitwerking van de „nieuwe” defensiepolitiek duidelijk merkbaar. In dit verband wordt gewezen op het snel beschikbaar komen van atomische wapens voor de West-Europese defensie (atoomkanonnen, „Matadors”, e.d.).

Het behoeft nauwelijks betoog, dat binnen afzienbare tijd ook aanmerkelijke veranderingen voor de grondstrijdkrachten voor wat betreft organisatie, uitrusting en tactiek zijn te verwachten.

Uit de lessen der verschillende — in het bijzonder in de Verenigde Staten — gehouden manoeuvres zullen deze zich langzamerhand uitkristalliseren.

Literatuur

U.S. News and World Report, Wekelijkse en speciale uitgaven Januari 1954 t/m Maart 1955 — The Economist, Jan. 1954 t/m Febr. 1955 — Combat Forces, Jaargang 1954, in het bijzonder: The indispensable weapon, Gen. Ridgway; The new strategy's unanswered question, Walter Millis; The New Look Strategy, Lloyd Nolan — Military Review, Jaargang 1954 — Armed Forces Journal, Juni 1954 — Artikelen vanaf Jan. 1954—Febr. 1955 in New York Times, New York Herald Tribune (afgegaan door L.V.D.) — Artikelenreeks Gen. Kruls in „Elseviers Weekblad” — „De defensie-nota” — Five Years of NATO — Voorts verschillende artikelen in andere Amerikaanse en Engelse week- en dagbladen.

SCHADE AAN HEIDEVEGETATIE DOOR TANKS

Het Staatsbosbeheer heeft een rapport door J. Th. de Smidt, van de Afd. Natuurbescherming en Landschap doen verschijnen over de invloed van het berijden van heidevegetaties door tanks. De conclusie is, dat de heidevegetatie slechts een maximale intensiteit van berijding door tanks kan verdragen van éénmaal per 20 jaren. Wordt dit maximale draagvermogen overschreden, dan is het eindstadium binnen enkele jaren: een kale, vegetatieloze, aan bodemerrosie prijsgegeven vlakte.

In de brochure „Heeft onze heide nog toekomst?”, uitgave van de Studiekring voor de Veluwe, Arnhem, 1953, is terecht gesproken van de noodzaak om de heide met militaire motorvoertuigen en zelfs met tanks te berijden. Daarbij zijn wenken gegeven voor overleg tussen de militaire leiding en de technische beheerders van heideterreinen, waarnaar wij korthedshalve verwijzen.

Inleiding tot de krijgskunde

door R. A. SLEEUW, *Majoor- vlieger wnr.*
(Slot van blz. 216)

III. Van tweegevecht tot totale oorlog

Verschil en gelijkenis tussen de oorlog van vroeger en nu

In de loop der eeuwen is het karakter van gewelddadige conflicten sterk veranderd. Naast de vele verschilpunten tussen de hedendaagse oorlog en die van de voorgaande eeuwen, treffen we echter ook verscheidene verschijnselen aan, die een treffende gelijkenis vertonen. Dit is te verklaren daar we in de menselijke samenleving enkele belangrijke elementen aantreffen, die in de loop der eeuwen weinig of niet aan verandering onderhevig zijn geweest. In het bijzonder zijn het instinctieve streven naar zelfbehoud en de drang tot scheppende arbeid, nog altijd werkzaam. In verband gebracht met het oorlogsbegrip kunnen deze beide drijfveren het best worden samengevat als een pogen „er beter van te worden”. In een beschouwing hierover en de oorlog in het algemeen betoogde de Engelse krijgskundige schrijver, de Generaal-Majoor Fuller in het boek „The Second World War”:

„War is no more than a lethal argument; to be worth fighting, it demands a sane and profitable political end. The object of war is not slaughter and devastation, but to persuade the enemy to change his mind”

In dit licht zullen we evolutie van het begrip oorlog dan ook in de hierna volgende verhandeling beschouwen:

Oorlog van de Oudheid tot de Nieuwste geschiedenis.

In de Oudheid vochten alle weerbare mannen mee in het stamverband. Het dragen van wapens was toen een uitgesproken recht (Vergelijk met de bijkomende straf van „Ontzetting uit het recht bij de gewapende macht te dienen”). Dit specifieke recht verwaterde echter met het ontstaan van de specialisatie bij de scheppende arbeid. Er vormden zich toen in het staatsbestel ook groepen, die in feite het instinct tot zelfbehoud als maatschappelijke specialisatie gingen beoefenen. Er ontstond een soort militaire kaste, die voor het volk de wapens hanteerde. Door de mogelijkheid om zijn wil gewapenderhand aan anderen op te leggen voerde deze kaste in vele staten al spoedig de boventoon, in het primitieve staatsbestel. Het is dan ook verklaarbaar, dat er in het geval van een wilsconflict eigenlijk het eerst (alleen) werd gedacht aan het bezigen van geweld.

Uit het feit, dat slechts een beperkt aantal individuen in elke staat de wapenhandel beoefende als beroep, zou bij oppervlakkige beschouwing tot foutieve conclusies kunnen leiden. Bij de bestudering van de Middeleeuwse oorlogen en oorlogjes valt de geringe sterkte der wederzijdse strijdkrachten direct op. De slag bij Hastings (1066) bijvoorbeeld, die de verovering van Engeland door de Normandiërs onder Willem de Veroveraar inluide, werd gestreden met omstreeks 9000 man aan beide zijden. Dergelijke kleine aantallen strijders vestigen mogelijk de indruk,

dat oorlog in die dagen niet erg serieus werd opgevat. Men heeft zelfs de stelling geponeerd, dat het slechts een soort sport was, die adellijke machthebbers en hun volgelingen uit verveling bedreven. In sommige gevallen kan deze bewering wel een grond van waarheid hebben bevat, vooral in de periode van de kleine graafschappen en stadsgemeenschappen. Gezien echter het feit, dat zowel vorsten als staten elkaar maar al te vaak op leven en dood bestreden; dat het bijzonder wreedaardige karakter van de persoonlijke strijd in feite niets anders was dan een afspiegeling van de intense haat, die men elkaar toedroeg en men bovendien geen middel onbeproefd liet om een overwinning te behalen, vereist verwerping van deze simplistische opvatting. In het bijzonder ten aanzien van de nationale twisten als de Honderdjarige oorlog tussen Engeland en Frankrijk moeten andere factoren een beperkende invloed hebben uitgeoefend op het aantal wapendragenden, dat bij de geweldpleging was betrokken.

Het is goed zich in dit verband te realiseren, dat in de Middeleeuwen het merendeel der mensheid economisch gesproken van de hand in de tand leefde. Ja, feitelijk op de rand van verhongering. Onttrekking van werkrachten aan de weinig productieve landbouw of de primitieve huisnijverheid, zou spoedig tot onoverkomelijke tekorten aan primaire levensbehoeften hebben geleid. Bovendien was ook het vervoerwezen nog zeer primitief. Bulkvervoer was onbekend.

Een aanvoersysteem op enigszins grote schaal was daardoor bijna onmogelijk. De troepen en hun paarden leefden dan ook voornamelijk van het land. Dit leverde echter normaal gesproken alleen het hoognodige voor de plaatselijke bevolking. Daardoor was er bijna nergens een overschot om extra monden te vullen. Onder slechte weersomstandigheden en koude (winter) werden deze problemen bijna onoplosbaar. Het verzamelen en in stand houden van een omvangrijke en mobiele strijdmacht was derhalve praktisch uitgesloten. Daarbij kwam bovendien, dat de eertijds toonaangevende militaire kaste als zodanig uit het maatschappelijke leven verdween. De militaire kracht van de staat kwam te berusten bij huursoldaten, dus bij een groep individuen, die tegen betaling de staatsbelangen met geweld behartigden. Deze soldaten waren echter kostbare instrumenten. Zeer zeker in de tijdsperiode, dat het geldwezen nog in zijn kinderschoenen stond. Baar geld en kleinnoden vormden in feite de enige betaalmiddelen. Deze waren slechts in beperkte mate beschikbaar, hetgeen wederom met zich bracht, dat de huurlegers in getalsterkte betrekkelijk klein moesten blijven. *De intensiteit en de reikwijdte van de oorlog bleef derhalve om economische redenen beperkt.*

Daardoor was de invloed van het geweld en dus van de oorlog in zijn geheel beperkt. Het aantal slachtoffers onder de strijdenden was vaak procentueel hoog. Daarentegen bleef, vooral indien de strijd buiten het eigen grondgebied werd gevoerd, directe oorlogsschade, de burgerbevolking bespaard.

De zeer geleidelijke verbetering van de transportmiddelen, dus de verhoogde verplaatsingsmogelijkheden; de toename van de volksrijkdom en de ontwikkeling van een voorloper van het moderne credietwezen; de doelmatiger organisatie van het maatschappelijke leven en de daarmee verband houdende mogelijkheden tot vorming van grotere homogene mensengroeperingen, waren tezamen reden voor een lang-

zame, bijkans onmerkbare intensivering van de invloed der oorlog op het maatschappelijke leven. Zowel in omvang als in economische gevolgen.

Oorlog in de laatste anderhalve eeuw

Eerst in het tijdperk van de Franse Revolutie komt er een duidelijke wijziging in het oorlogsbeeld. In de loop van de 18e eeuw vond de sedert het uitvinden van de boekdrukkunst sprongsgewijs vooruitgegangene Westerse cultuur een hoogtepunt in de liberale, democratische en rationalistische idealismen van Montesquieu, Locke, Rousseau en de Encyclopaedisten. Mede onder de invloed van de slechte economische omstandigheden, leidden deze denkbeelden tot een revolutionnaire wijziging van het Franse staatsbestel. Dit veroorzaakte in de eerste plaats een grondige ontwrichting van de Franse staatsmachine en dus van de Franse staatsmacht. Het vormde echter in de tweede plaats een dusdanige besmettingsbron en dus bedreiging voor Frankrijks buurstaten, dat deze hierop reageerden met een poging de oude toestand met geweld te herstellen. Het enige waarover de nieuwe Franse staatsmacht op dat moment beschikte was mankracht. Hierop deed ze dan ook een niet vergeefs beroep om de ongewenste vreemde inmenging af te weren. Uit Carnot's „levée en masse” groeide de gedwongen en algemene *dienstplicht*. Door deze instelling werd voor het eerst na vele eeuwen wederom het merendeel der mannelijke bevolking direct fysiek betrokken bij de geweldpleging. Niet alleen de achtergebleven familieleden, doch in feite het gehele economische bestel werd zodoende, zij het indirect, ook aanzienlijk meer betrokken bij de oorlog dan in de direct voorafgaande eeuwen.

De invoering van de dienstplicht opende in feite de mogelijkheid om de staat, naast de van oudsher bekende *bestaande militaire krachten* tevens te doen beschikken over een reservoir van sluimerende of wel een in geval van nood aan te spreken hoeveelheid extra of *potentiële militaire krachten*. Een mogelijkheid, die de staat maar al te graag ten volle benut. In vredetijd heeft een staat nu eenmaal weinig emplot voor zijn militaire krachten. Ze zal dit, in economische zin gesproken uitsluitend verbruikende element derhalve maar al te graag tot een minimum willen reduceren. De hiermede bespaarde gelden blijven dan beschikbaar voor het stimuleren van productieve ondernemingen, dus van de zg. „scheppende arbeid”.

Met de invoering van de dienstplicht viel bovendien samen de zg. industriële revolutie van de 19e eeuw. Deze had voor de oorlogvoering een tweetal bijzonder belangrijke gevolgen:

a. Door de enorme industriële productie-capaciteit bleven baar geld en kleinoden niet langer de voornaamste vorm van rijkdom. De hoeveelheden economische goederen, welke beschikbaar kwamen waren zo groot, dat de oudste vorm van rijkdom slechts als waardemeter bleef voortbestaan. De waarde van de geproduceerde goederen werd toonaangevend voor de bepaling van de volksrijkdom. Voor de strijdkrachten betekende deze ongekende toename in rijkdom, dat superieure en dure technische wapens voor de strijdkrachten niet alleen geproduceerd konden worden doch tevens bekostigd; zelfs bij massa-gebruik.

b. De techniek schiep tevens de middelen voor bulkvervoer te land

en ter zee. Hierdoor werd concentratie, verplaatsing en bevoorrading van de dienstplichtige massastrijdkrachten mogelijk.

Onder de invloed van vorenstaande factoren kreeg het oorlogsbeeld het aanzien van een massa-vernietiging, welke een groot deel van de op dat ogenblik beschikbare volksrijkdom inclusief de productiecapaciteit als lopende kosten verslond. De economische invloed van de oorlog greep daardoor nog meer dan alleen door het gebruik van grote aantallen mannen, zeer diep in op het staatsbestel. Uit het zuiver militair vlak geheven, werd de oorlog dan ook spoedig het object van veel ruimere bestudering. Het is daarom begrijpelijk, dat de theorieën van Von Clausewitz en Jomini juist in deze periode grote invloed hebben kunnen uitoefenen op het politieke en krijgskundige denken.

Toch waren de gevolgen van de in de 19e eeuw gestreden oorlogen niet blijvend ruineus. Zelfs de Frans-Duitse Oorlog, die aan weerszijden met honderdduizenden werd gestreden en tenslotte eindigde in een door het verslagen Frankrijk te betalen oorlogsschatting van 5.000.000.000 francs (toen nog \pm f 0,50 waard), ging de directe economische mogelijkheden van de belligerenten niet te boven. Ze werd om zo te zeggen uit bestaande middelen gefinancierd. Het enige verschil met vroegere oorlogen was de omstandigheid, dat door *voorraadvorming van dienstplichtigen en mobilisatie-materieel in vreedstijd, aangevuld met een niet onevenwichtige extra militaire productie in oorlogstijd, de betrekkelijk kleine bestaande vredes-strijdkrachten in korte tijd konden worden uitgebreid tot een zeer omvangrijk oorlogs-gevechtsapparaat, dat bovendien tot op grote afstand en snel kon worden verplaatst en uit het achterland in stand gehouden.*

De gewelddadigheid richtte zich tijdens deze oorlogen nog steeds in de eerste plaats op het vernietigen van het vijandelijke militaire apparaat zoals dit te velde stond. Een groot verschil met het beeld, dat de beide wereldoorlogen van de 20e eeuw ons bieden. Hierbij werden in tegenstelling met vroeger en tijdens de Tweede nog meer dan tijdens de Eerste Wereldoorlog, alle facetten van het staatsbestel direct of indirect het doelwit voor vernietiging. Vooral de mogelijkheden van het luchtwapen als vervoerder van de meest moderne massavernietigingsmiddelen naar elk gewenst object van de vijandelijke staat, hebben de scheiding tussen de burger in uniform aan het front en de burger in werkkleding in het achterland in feite tot uiterlijke schijn gereduceerd. De kosten verbonden aan deze allesomvattende gewelddadigheid zijn daardoor zo schrikbarend opgelopen, dat financiering slechts mogelijk was door de ongekende mogelijkheden van het moderne geldwezen. Doch hierdoor werden niet alleen de bestaande middelen, maar ook alle potentiële en zelfs een groot deel van de toekomstige rijkdommen verbruikt. Begrijpelijk, dat voor vele staten een dergelijke investering van rijkdommen beslist niet kon leiden tot een „profitable end”. Zelfs al zijn ze overwinnaar. Dit soort oorlog, dat dus een allesomvattende gewelddadige botsing inhoudt van de som der wederzijdse staatskrachten noemt men derhalve terecht: *de totale oorlog.*

IV. Soorten van oorlog

De omvang van de oorlog

Toch behoeven niet alle oorlogen allesomvattende of wel totale oor-

logen te zijn. Ze variëren, ook tegenwoordig, nog steeds in omvang. De voornaamste reden hiervan ligt opgesloten in de motieven die de aanleiding vormden voor het uitbreken van de oorlog. Indien bijvoorbeeld twee industriële grootmachten in een gewapend conflict geraken met als inzet een complex van levensbelangen, is het begrijpelijk, dat beiden alle krachten, die in het volk schuilen zullen bezigen teneinde de strijd tot een goed einde te brengen. Een gewapend conflict als het Koreaanse daarentegen, waarbij wederom in feite twee grootmachten elkaar bestrijden, heeft voor beide partijen slechts een secundaire en zelfs zijdelingse waarde. Ze zal dan ook niet met de inzet van het totale volksvermogen worden gevoerd. Men spreekt in dit verband wel over: *Beperkte oorlog*.

Het is echter goed zich te realiseren, dat wereldoorlogen niet altijd beginnen als een allesomvattend conflict, doch zeer wel kunnen groeien uit een klein plaatselijk incident. Een dergelijke uitbreiding is betrekkelijk eenvoudig te verklaren. Oorlog is zoals Von Clausewitz betoogde in feite niets anders dan de voortzetting der staatkundige handelingen. Het grijpen naar geweld als uiterste argument, houdt echter niet in het terzelfdertijd veronachtzamen van de andere middelen om de tegenstander tot toegeven te bewegen (nopen). Reeds voor het uitbreken van een conflict zal men trachten de balans van krachten in een voor de eigen partij gunstige zin te wijzigen door zich van hulp van anderen te verzekeren. In ieder geval zal men pogen te voorkomen, dat de vijandelijke macht tot een overmacht uitgroeit. Het verwerven van bondgenoten; het voorkomen dat de vijand zulks doet en zelfs het neutraliseren van diens potentiële bondgenoten, zijn in dit verband de meest geëigende handelingen. Na het uitbreken van de strijd zal dit streven echter een bijzondere plaats innemen in het diplomatieke repertoire. Op de staatkunde toch rust de plicht zorg te dragen, dat de som van de staatskrachten door toevoeging van externe hulp tot een zo hoog mogelijk peil wordt opgevoerd. Het kan zijn, dat deze activiteit slechts leidt tot een zg. welwillende neutraliteit, doch het kan ook actieve medestanders opleveren. In het laatste geval wordt het aantal belligerenten dus uitgebreid en ontstaat de z.g. *bondgenootschappelijke oorlog*.

Oorlogsmotieven.

Op het eerste gezicht moge het vreemd lijken, dat een bondgenootschap tot stand komt. Oorlog toch brengt zo nameloos veel leed en jammer met zich, dat geen staat louter uit medegevoel voor een ander volk een dergelijke stap zal doen. Op het eerste gezicht valt het zelfs niet te rijmen met de uitspraak van Von Clausewitz: „het uiterste middel der staatkunde, dat slechts zal worden gebezigd, als alle andere middelen om tot een vergelijk te komen hebben gefaald”. De staat, die hulp verleent heeft toch geen wilsconflict met de tegenstander? Het is echter een andere drijfveer, die tot een bondgenootschap en de bondgenootschappelijke oorlog leidt, namelijk het eigenbelang. Met andere woorden er moet een mogelijkheid zijn er beter op te worden, er moet dus een winstobject zijn, wil men tot oorlog overgaan.

De oudste vorm van oorlog had een zuiver winstmotief als achtergrond. De oorzaak van de *roofoorlog* lag meestal in eigen armoede en/of de afkerigheid van de inspanning waarmede scheppende arbeid gepaard gaat. Het roofmotief als zodanig wordt in de hedendaagse samenleving

echter niet meer geaccepteerd. Wel acceptabel is een hiermede nauw verband houdende en in vele opzichten minder verwerpelijke oorlogshandeling, namelijk *het maken van buit*. Buit werd en wordt nog altijd beschouwd als een rechtmatige bate van het krijgsbedrijf. In vroeger tijden was het vaak zelfs een beloning voor betoonde dapperheid. Ook vormde het een soort extra-honorarium voor de huurlingen. Vele bevelhebbers verleenden hun troepen namelijk het recht om een veroverde stad gedurende één of meer dagen te plunderen. Een bijzondere toepassing is het pogen op de vijand oorlogstuig en verplegingsartikelen te veroveren. Dit heeft niet alleen ten doel de vijand afbreuk te doen, doch de voornaamste bate vormt de mogelijkheid zichzelf van (beter) materieel te kunnen voorzien om zodoende de strijd onder gunstiger omstandigheden te kunnen voortzetten. Gedurende de Eerste Wereldoorlog werd de strijd in Duits-Oost Afrika door de Duitsers grotendeels gevoerd met op de Engelsen veroverde wapens en munitie. Bovendien waren de Duitsers door het herhaaldelijk buit maken van grote hoeveelheden kinine, lange tijd in staat de malaria-verliezen in eigen gelederen tot een minimum te beperken. Ook het optreden van zg. buittroepen houdt hiermede verband. Door technologisch onderzoek van veroverd vijandelijk materieel kan men een inzicht krijgen in 's vijands materiële mogelijkheden. In voorkomend geval kan dan tevens van diens vindingen worden geprofiteerd bij de constructie van eigen oorlogstuig.

Met de roof- en buitoorlog zijn verwant de *veroverings-, heroverings-, successie, handels- en koloniale oorlogen*. Zucht tot expansie, het verkrijgen van meer grondgebied voor opname van bevolkingsoverschotten, afzetgebied voor de producten der eigen industrie of vindplaatsen van grondstoffen, zijn hierbij de voornaamste drijfveren geweest. In sommige gevallen is het streven naar hegemonie en zelfs machtswellust de reden geweest, die tot oorlog heeft geleid. Ook hierbij heeft de uiteindelijke winst geleid tot het bezigen van geweld.

Succesvolle roofoorlogen en hun meer verfijnde soortgenoten hebben echter door onderlinge naijver en noodzakelijk geachte bescherming van eigen belangen meermalen geleid tot de zg. *beschermings- en interventieoorlogen*. Deze hadden tot motief een pogen te voorkomen dat een staat of statengroep door een overwinning te grote macht zou krijgen en dus direct of op den duur een bedreiging kon gaan vormen voor het eigen staatsbestel. Vele van dergelijke oorlogen zijn als bondgenootschappelijke oorlog gevoerd op grond van reeds in vreedstijd gesloten verdragen of tractaten, die dus een belofte tot steun in geval van oorlog inhielden. Deze bondgenootschappen, die dus uit welbegrepen eigenbelang tot stand kwamen, gaven de naam aan de *verdrags- en tractaatoorlogen*.

Het is echter ook mogelijk, dat ellende en wanorde in eigen land oorzaak zijn van een gewapend optreden naar buiten. Hierdoor tracht de regering de aandacht van de publieke opinie van de interne toestand af te wenden. Dit verschijnsel betitelt men met de term *afleidingsoorlog*. Het is als zodanig min of meer verwant aan de *revancheoorlog* en het gebruiken van geweld ter handhaving van eer en prestige. Dit soort oorlogen heeft naast een economisch winst-aspect echter ook een ideologische winst-achtergrond. De verkregen winst is daardoor echter moeilijk in exacte waarden uit te drukken.

Zuiver ideologische motieven hebben ook vele malen tot oorlog geleid. Zo kent men de *godsdienstoorlog*, de *vrijheidsoorlog* en de *onafhankelijkheidsoorlog*. Een bijzondere vorm van de laatste soort oorlog is de *burgeroorlog*. Hierbij stuiten we op het verschijnsel, dat een deel van een betrekkelijk homogene groep mensen om een combinatie van ideologische en economische verschildpunten weigert het staatsgezag langer als behartiger van haar belangen te erkennen. Zolang de staat echter over de machtsmiddelen beschikt om hen te dwingen zich naar de wensen van de meerderheid of de aan de macht zijnde minderheid te schikken zal een burgeroorlog echter zelden succesvol kunnen verlopen. Kiest echter een deel van de strijdkrachten de zijde van de groep, die zich wenst af te scheiden, dan bestaat de kans dat het staatsgezag zich niet meer kan laten gelden. De staat valt dan uiteen in twee nieuwe staten. Daar de redenen voor deze afscheiding over het algemeen scherpe tegenstellingen zijn, is de kans op een gewapend conflict dan bijzonder groot. De winst, die de zich afscheidende staat hierbij behaalt, is over het algemeen van zeer grote ideologische waarde. Bovendien doet zich hierbij vaak eveneens het verschijnsel voor, dat de afgescheiden staat zijn sterk geactiveerde werkzaamheid ook op economisch gebied vrijelijk, dus naar eigen inzichten kan ontplooiën. Zodoende kan dan ook een belangrijke materiële winst worden geboekt.

Oorlog in de wereldgemeenschap van staten

Gezien in het kader van de wereldgemeenschap van staten, kan oorlog in de constellatie van de 20e eeuw tot op zekere hoogte worden vergeleken met de burgeroorlog. Het is evenals deze vorm van oorlog in feite een onder de invloed van economische en ideologische geschillen uiteenvallen van de superstaat, die alle wereldbewoners tezamen vormen. Het toenemen van de ruïneuze gevolgen van de oorlog, dus het teloor gaan van het element „er beter van worden”, heeft in internationaal verband geleid tot pogingen door samenwerking te komen tot het uitbannen van het maatschappelijk zo schadelijke verschijnsel van de oorlog. Na de Eerste Wereldoorlog werd de Volkenbond opgericht. Haar leden verbonden zich eventuele onderlinge geschillen niet meer à priori te beslechten door geweld of dreiging hiermede. Insteede daarvan verplichtten zij zich de gerezen geschillen te onderwerpen aan de arbitrage van een internationaal gerechtshof. De Volkenbond beschikte echter niet over gewapende krachten, die in staat waren onwillige leden te dwingen „recht” te doen prevaleren boven „macht”. Zodoende konden staten, die schijnbaar nog steeds „winst” zagen in het gebruik van geweld ter bereiking van nagestreefde eigen belangen, zich onttrekken aan het gezag van deze superstaat. Deze instelling viel zodoende uiteen en na verloop van korte tijd ontstonden verschillende kleinere gewapende conflicten, die uiteindelijk culmineerden in de Tweede Wereldoorlog.

Het winst-element in de moderne oorlog.

Het vraagpunt, dat naar aanleiding van het vorenstaande rijst is: „Hoe denkt een staat onder moderne omstandigheden beter te worden door het voeren van oorlog?” De achtergrond van dit denkbeeld is gelegen in de theoretische voordelen van de aanval. Indien een belangenbotsing leidt tot gewelddadigheid, is er doorgaans één partij, die met

geweld poogt verandering te brengen in de bestaande toestand. Dit is de aanvaller. De andere partij, die dus door het continueren van de bestaande toestand (individuele en groepsbindingen) zijn belangen het best behartigd acht, is de verdediger. De aanvaller zal meestal de partij zijn, die het sterkst is of zich het sterkst acht. Ware zulks niet het geval, dan zou hij zich uit eigen belang wel wachten een oorlog te ontketenen.

Gezien de enorme kosten, die met de daadwerkelijke geweldpleging gepaard gaan, heeft elke staat en dus ook de aanvaller, er belang bij door een snelle actie de met strijd gepaard gaande vernietiging en ontwrichting zo kort mogelijk te doen plaats vinden. Met andere woorden de oorlog moet binnen de kortst mogelijke tijd gewonnen zijn, wil er tenminste nog van een tastbare winst sprake zijn. Een aanvaller heeft in dit verband een grote voorsprong op de verdediger. Hij toch kan voor het uitbreken van de vijandelijkheden zijn bestaande militaire krachten (in het geheim) zodanig opvoeren, dat hij bij de aanvang van de oorlog over een militaire overmacht beschikt. Door een juist gebruik van deze initiële meerderheid zal hij (althans in theorie) kunnen bewerkstelligen, dat hij zelfs als feitelijk zwakkere aanvaller met een sterkere bestaande militaire macht in een *aanvalsoorlog* een potentieel sterkere tegenstander tot toegeven kan dwingen, door het uitbuiten der aanvankelijke overmacht.

Voor de verdediger c.q. de werkelijk zwakkere tegenstander volgt hieruit de noodzaak om in voorkomend geval een volkomen tegenovergestelde gedragslijn te volgen. Insteede van het forceren van een snelle beslissing moet de verdediger tijd winnen. Tijdwinst, die hem in staat moet stellen om:

- a. óf door het activeren van zijn sluimerende militaire krachten de balans van bestaande militaire krachten in evenwicht te brengen;
- b. óf het trachten uit te zingen totdat andere omstandigheden (bijvoorbeeld interventie) zich in een voor de verdediger gunstige zin hebben gewijzigd.

De verdediger zal dus in de eerste plaats moeten trachten, door het ontwijken van een beslissende strijd, de kans op een vroegtijdige en niet meer ongedaan te maken nederlaag, te ontgaan. Doch hij zal terzelfdertijd met alle beschikbare middelen moeten pogen de aanvaller zoveel mogelijk afbreuk te doen. Een *verdedigingsoorlog* zal zich derhalve voornamelijk als een *uitputtingsoorlog* manifesteren. Het hierbij te volgen beginsel is dus het pogen de vijand zoveel mogelijk verliezen toe te brengen, hetgeen tenslotte zou kunnen resulteren in de realisatie, dat verdere geweldpleging geen winst meer kan opleveren. Land-, zee- en luchtmacht leveren uiteraard allen hun aandeel aan een dergelijke wijze van optreden. Daar echter de luchtmacht zich in het bijzonder leent voor het uitvoeren van offensieve acties en daarbij vernietiging op bijna onmetelijke schaal kan teweeg brengen, zal de moderne verdedigingsoorlog ook gevoerd kunnen worden als een *vergeldingsoorlog*. Naar menselijke berekening mag worden verwacht, dat de uitwerking van deze laatste vorm van verdedigingsoorlog nog sneller zal leiden tot de realisatie dat het voortzetten der strijd niet langer kan voeren tot een „profitable end”. Derhalve mag worden verwacht, dat een aanvaller in spé zich onder de moderne omstandigheden gezien de grote kans op

falen, tweemaal zal bedenken aler hij de fatale stap zet. Geheel uitgesloten is ze echter niet.

De Verenigde Naties

Na de allesovertreffende vernietiging, welke de Tweede Wereldoorlog met zich bracht, werd wederom een poging gedaan tot bevordering van de wereldvrede. Wederom trachtte men een „superstaat” te vormen. Deze organisatie, de Verenigde Naties of UNO = United Nations Organisation, beschikte in eerste aanleg over een sterker gezag dan haar voorganger, de Volkenbond. Zij heeft zelfs kans gezien een poging van een staat, in casu Noord-Korea, om de bestaande toestand met geweld te veranderen met een UNO-strijdmacht tegemoet te treden en af te straffen. Daar echter deze aanvaller slechts een stroman was van het communisme, kreeg ze na de strijd in feite reeds te hebben verloren de daadwerkelijke steun van een grotere communistische staat, Communistisch China. Deze interventie heeft duidelijk aangetoond, dat het gezag van de Verenigde Naties als superstaatsorgaan nog altijd meer schijn dan werkelijkheid is. Een onderwerping van Communistisch China aan het gezag van de Verenigde Naties zou in feite alleen mogelijk zijn geweest door geheel China bloot te stellen aan „vergeldingsacties” en mogelijk zou zelfs de aanvoer van oorlogstuig uit de Sowjet-Unie op krachtadige wijze moeten worden afgesneden. Een dergelijk optreden zou echter naar alle waarschijnlijkheid hebben geleid tot een Derde Wereldoorlog. Met andere woorden genezing zou uitblijven doch in stede daarvan zou de kwaal verergeren en zelfs fataal kunnen worden. Noodgedwongen moest de UNO derhalve met een lapmiddel trachten erger te voorkomen, terwijl toch diende te worden gestreefd naar het zo goed mogelijk onderwerpen van Communistisch China aan het gezag van de Verenigde Naties. De enige oplossing hiervoor was een uitputtingsoorlog. Het uiteindelijk tot stand gekomen bestand bewijst, dat dit streven tenslotte met een soort van succes is bekroond. Deze wapenstilstand is echter geen definitieve oplossing en het einde van het conflict of wel een werkelijk bevredigende oplossing is nog lang niet in zicht. Voorwaar een ongezonde toestand, die echter bij een nadere beschouwing van deze oorlog in het raam van de werkelijke achtergrond, volkomen begrijpelijk is.

V. De koude oorlog

De nieuwste weg naar winst uit geweld

De achtergrond van de impasse welke de huidige wereldsituatie kenmerkt, ligt min of meer opgesloten in het bestaande moeilijk definieerbare machtsevenwicht. De ontdekking van het „gecontroleerd” gebruik van de atoomsplitsing alsmede de mogelijkheden van de moderne bacteriologische en chemische massa-vernietigingsmiddelen, waarmede naar alle waarschijnlijkheid in een toekomstig conflict totale vernietiging kan worden benaderd, zijn hieraan niet vreemd. Beide kampen beschikken over ongekende vernietigingscapaciteiten. De middelen, waarover zij beschikken zijn echter niet van gelijke aard en een exacte waarde-vergelijking is dus niet mogelijk. Bovendien zijn de meeste van deze machtsmiddelen nog nooit daadwerkelijk gebruikt. Redenen te over, dat in feite geen van beide partijen zich het sterkst acht. Daarnaast

heerst in de Westerse wereld en mogelijk ook in de Sovjet-Unie de stellige mening, dat bij gebruik van de moderne vernietigingsmiddelen na een derde wereldoorlog, noch voor overwinnaar, noch voor verliezer een „profitable end” zal overschieten.

De lopende geschillen tussen beide kampen zijn echter van dien aard, dat een oplossing ervan dringend noodzakelijk geacht moet worden voor een gezonde groei van de wereldgemeenschap van staten. Daarbij komt dat één der twee partijen streeft naar onbeperkte politieke en ideologische wereldbeheersing, met andere woorden de bestaande toestand wil veranderen. In dit streven heeft de onderlinge verhouding tussen de Westerse wereld en de Communistische kamp en de gehele cyclus van belangenbotsing via poging tot overreding en/of compromis; de dreiging met dwang en daadwerkelijke dwang en zelfs gebruik van geweld zij het op indirecte wijze, reeds doorlopen. Het uiterste middel der staatkunde, dus openlijk geweld op nationale (bondgenootschappelijke) schaal zou dus nog beschikbaar zijn om een oplossing te forceren. Om de eerder genoemde redenen schrikt men hier echter nog steeds voor terug. Uit de pogingen echter toch een oplossing te forceren en desondanks niet van het uiterste en mogelijk zelfvernietigingsargument gebruik te behoeven te maken, heeft zich de zeer merkwaardige wijze van oorlogvoeren ontwikkeld, die men in het spraakgebruik aanduidt met de term *koude oorlog*. Zulks dus in tegenstelling tot de warme oorlog of wel het geweld zoals Von Clausewitz dit begrip formuleerde. Deze evolutie, dus de koude oorlog, is niet uit ideële overwegingen, doch slechts uit weloverwogen realistische berekening geboren. Naar het zich laat aanzien, zal een gunstig verloop van de koude oorlog de overwinnaar uiteindelijk wel degelijk „a profitable political end” opleveren en is om die reden voor degene, die de bestaande toestand wenst te veranderen, waarschijnlijk ook wel „worth fighting”.

De handelingen van de moderne warme oorlog

Indien we de hiervoor in beschouwing genomen evolutie goed willen begrijpen, is het noodzakelijk, de handelingen die de moderne warme oorlog kenmerken, naar hun aard te verdelen in categorieën. We kunnen hiervoor het volgende onderscheid maken:

- a. *de politieke oorlogvoering;*
- b. *de psychologische oorlogvoering;*
- c. *de economische oorlogvoering;*
- d. *de militaire oorlogvoering.*

De oorlogshandelingen in het kader van de koude oorlog

Indien we met deze verdeling in gedachten het verschijnsel van de koude oorlog in behandeling nemen, blijkt, dat deze vorm van oorlog in feite gelijk is aan de geweldpleging en de daarbij eveneens gebezigde krachten van de oorlog zoals Von Clausewitz deze bedoelde. Het enige verschil is het feit, dat het accent van de handelingen anders ligt. In het bijzonder doet zich het verschijnsel voor dat één of meerdere der voornaamste belligerenten niet daadwerkelijk bij de geweldpleging is betrokken. Zeer scherp wordt dit verschijnsel geconstateerd in een studie van het Britse „Royal Institute of International Affairs”. In dit docu-

ment getiteld „Defence in the Cold War”, komt de volgende omschrijving voor van het begrip koude oorlog:

„The policy of making mischief by all methods short of war, that is to say, short of war involving the Soviet Union in open hostilities, can be identified as cold war”

Het bezwaar, dat tegen deze omschrijving kan worden gemaakt, is het feit, dat „mischief” of wel „kattakwaad”, een bijzonder milde weergave vormt van de uitgesproken vijandige handelingen, die met de koude oorlog gepaard gaan. Zeer duidelijk blijkt dit, indien we het gehele complex van activiteiten volgens de eerder genoemde oorlogshandelingen aan een nadere beschouwing onderwerpen. We krijgen dan het volgende beeld:

a. *De politieke oorlogvoering* uit zich in het bijzonder door obstructie van het interstatelijke verkeer, zoals een overmatig gebruik van het Veto-recht in de Veiligheidsraad of het slepend houden van vele aangelegenheden, die in internationaal verband dringend afdoening vereisen. Veel directe winst boekt men via deze weg niet, doch het ondermijnt het gezag van de superstaatsorganisatie en veroorzaakt zodoende twijfel en zelfs wantrouwen. Het kan zelfs zover komen, dat de organen van de V.N. worden misbruikt om via een schijngezag de eigen doeleinden ten koste van anderen te behartigen. Dit geheel vormt zodoende een gunstige voedingsbodem voor de activiteiten van de psychologische oorlogvoering.

b. *De psychologische oorlogvoering* uit zich in het uitbuiten van de geschapen onbehaaglijke sfeer met een zeer intensieve openlijke en bedekte propaganda. Voornamelijk door het stimuleren van een sneeuwbaaleffect van verschillende soorten van ontwrichtende en angstverwekkende activiteiten zal deze oorlogshandeling in het kader van de koude oorlog worden gebezigd. Daarnaast is dit optreden gekoppeld aan ondergrondse activiteiten als spionage, omkoperij, intimidatie en chantage. Zelfs ontvoeringen en politieke moorden zijn er niet vreemd aan. De winst wordt hierbij dus gezocht in het verzwakken van de politieke en ideologische krachten van de zich verzettende staten. In sommige gevallen is deze verzwakking zodanig voortgewoekerd, dat men er in slaagt langs „wettelijke weg”, door het verkrijgen van de meerderheid van stemmen, het tegenstrevende staatsbestel te overweldigen. De verkregen winst is dan niet meer aan twijfel onderhevig.

c. *De economische oorlogvoering* vindt in dit kader op tweeërlei wijzen plaats. Het behoeft uiteraard geen bevreemding te wekken dat ook deze activiteiten nauw zijn afgestemd op de noden en resultaten van de politieke en de psychologische oorlogvoering. De soorten van economische maatregelen worden verdeeld in:

1. *De directe economische dwang*, dat wil zeggen door het afsluiten van grote gebieden voor de wereldhandel en het belemmeren van het internationale verkeer (blokkade van Berlijn). Uiteraard is hiermede winst te behalen, daar zodoende het vijandelijke economische bestel in zijn bewegingsvrijheid wordt geremd. Binnen bepaalde grenzen zijn echter neutraliserende tegenmaatregelen te treffen.

2. *De indirecte economische dwang*, die kan bestaan uit daden van sabotage waardoor het economische bestel uiteraard ernstig kan worden geschaad. Doch de voornaamste werkzaamheid is het veroorzaken van sociale onrust. Door het uitlokken van stakingen kan door een juist samenspel met de politieke en psychologische in zeer sterke mate een sneeuwbaaleffect worden verkregen ter verzwakking van de staatskrachten. Het kan zelfs leiden tot vernietiging van de sluimerende en onder zeer gunstige omstandigheden ook van de bestaande militaire krachten. Het kan namelijk gebeuren, dat de levensomstandigheden dusdanig verslechteren, dat het volk de lasten voor de militaire krachten niet meer kan of wil dragen. Het vervallen ervan betekent uiteraard een directe verlichting. Dat deze opluchting de vijand in de kaart spelen betekent en de staat dus uiteindelijk een makkelijke prooi wordt realiseert men zich op dat moment niet. Mogelijk komt men te laat tot deze ontdekking.

d. *De militaire oorlogvoering* blijft zoals reeds eerder werd opgemerkt beperkt tot kleinere conflicten, die uiteraard passen in het grote raam van alle overige handelingen. Totale oorlog zal dus in eerste instantie worden vermeden. De dreiging ermede is echter een zeer gewild wapen. Het op de been houden van grote hoeveelheden parate strijdkrachten alsmede het te hooi en te gras wereldkundig maken van gegevens betreffende nieuwe en liefst zo afschrikwekkend mogelijke nieuwe wapens zijn hiervoor de meest aangewezen methoden. Temeer, daar men de tegenstanders kan dwingen tot een bewapeningswedloop, die niet strookt met de werkelijke wensen van de bedreigde staat. Dergelijke opofferingen kunnen zelfs een te zware wissel trekken op de economie van de staat. Het eerder genoemde verzwakkende sneeuwbaaleffect wint dan in kracht. Deze dreiging kan uiteraard zeer eenvoudig worden gekoppeld aan feitelijke geweldpleging in de vorm van opstanden, burgeroorlogen en/of beperkte locale oorlogen. Malakka, Indo-China en Korea zijn hiervan bijzonder goede voorbeelden. De hierdoor ontstane belasting zal eveneens kunnen leiden tot het doen van verstrekkende concessies, die op den duur de kans op een succesvol verzet onmogelijk maken.

Samenvattend kunnen we dus vaststellen, dat de koude oorlog ten doel heeft de tegenstander op een voor de eigen partij minst kostbare wijze uit te putten. Dit resultaat wordt bereikt door een subtiel gebruik van alle soorten en vormen van oorlogvoering. Men tracht zodoende een machtsevenwicht te verstoren en dit langzamerhand en mogelijk onmerkbaar te doen overgaan in een machtoverwicht, zo mogelijk zelfs in een overmacht. Grootscheepse gewelddadigheid, die in de vorm van een totale wereldoorlog de balans van krachten in een voor de aanvaller ongunstige zin zou kunnen doen doorslaan moet voordat een duidelijk machtoverwicht is verkregen, echter worden voorkomen. Is de krachtsverhouding echter eenmaal zo gunstig geworden, dat ook dit avontuur een voldoende kans op succes biedt, dan is ook het gebruik van het „krachtigste” argument der staatkunde zeker niet uitgesloten.

De preventieve oorlog

Een ongunstig verloop van de koude oorlog behoeft echter niet al-

leen met neerslachtigheid en moed verliezen gepaard te gaan. Integendeel. De enorme en ongewilde krachtsinspanningen, welke met de koude oorlog gepaard gaan, kunnen ook resulteren in het zoeken naar een middel deze ongewenste toestand op andere wijze te beëindigen. Dit streven kan zelfs resulteren in een zg. *preventieve oorlog*. Over deze zeer bijzondere vorm van oorlog schreef reeds Montesquieu in zijn werk „De l' Esprit des Lois”:

„Het natuurlijke recht zich te verdedigen, kan leiden tot de noodzaak van de aanval uit zelfbehoud. Indien een volk namelijk meent, dat door het handhaven van de vrede (lees „voortduren van de koude oorlog”) een ander volk zo machtig kan worden, dat het in de gelegenheid komt het eigen volksbestaan te overvleugelen en zelfs in levensgevaar kan brengen; is de aanval op een gegeven ogenblik het enige middel om deze bedreiging en dus de zekere ondergang van het eigen volksbestaan af te wenden”

Een geestelijke instelling, die zich à priori op een preventieve oorlog instelt, komt in feite overeen met de meest elementaire opvattingen ter oplossing van een geschil. Als zodanig zijn ze echter in de moderne samenleving met de oneindig veel diepere inwerking van de oorlog op het staatsbestel, niet meer aanvaardbaar. Alle weldenkende staatslieden hebben dit soort oorlog dan ook altijd als volkomen verwerpelijk beschouwd. Het kan echter gebeuren, dat men er in feite toe wordt gedwongen. Vooral indien we deze materie beschouwen in het licht van de hedendaagse koude oorlog, die wel beschouwd in wat men graag noemt „tijd van vrede”, een strijd op leven en dood is met alle geoorloofde en ongeoorloofde middelen. Temeer, daar ze gezien het ideologische karakter van het hedendaagse wereldconflict uiteindelijk moet ontaarden in een in beginsel even verwerpelijke *uitroeiingsoorlog*. Toch neemt dit feit niets af van de verwerpelijkheid van een preventieve oorlog. Insteede van een mentaal voorbereiden op een dergelijk conflict, doet men derhalve beter zich volkomen te concentreren op het winnen van de uitputtingsoorlog, die thans als koude oorlog gevoerd wordt.

De absolute oorlog

Hierbij kan men zich het best laten leiden door een ander door Von Clausewitz als zuiver theoretische vorm van oorlog ontwikkeld begrip, de *absolute oorlog*:

„Het onbeperkt gebruik van fysieke krachten in nauw verband gebezigd met alle geestelijke en materiële toepassingen van het menselijk vernuft, mits volledig, gezamenlijk, gelijktijdig, onafgebroken en tot het uiterste ingezet, teneinde een tegenstander in alle opzichten en zo snel mogelijk te overweldigen vormt het begrip absolute oorlog. Hoewel een dergelijk optreden uiteraard uitsluitend in theorie kan plaats vinden, is het ongetwijfeld de meest doelmatige weg naar het verwezenlijken van de gezochte afdoende oplossing van een menselijk conflict.

Machtsevenwicht in de oorlog

Uit het voorgaande moge blijken, dat oorlog slechts dan een „winstgevend” argument der staatkunde zal zijn, indien het machtsevenwicht tussen de staten is verbroken en er dus in feite geen rem meer is op

de ambitie van een staat. Het behoud van een machtsevenwicht of het verschaffen van een overmacht aan een superstaatsorganisatie zal nodig zijn om een derde wereldoorlog te voorkomen. In het streven de koude oorlog te winnen dient deze realisatie duidelijk op de voorgrond te treden.

SAMENVATTING

De voorafgaande beschouwingen betreffende de oorlog en in het bijzonder ter verduidelijking van het wezen van de oorlog, kunnen door het parafraseren van het door Von Clausewitz geformuleerde begrip oorlog als volgt worden samengevat:

„Oorlog of wel het zo mogelijk onbeperkt, volledig, gezamenlijk, gelijktijdig, onafgebroken en tot het uiterste inzetten van alle in het staatsbestel opgesloten krachten, in het bijzonder de militaire krachten, teneinde de wil van de tegenstander (zo snel mogelijk) aan de eigen wil te onderwerpen, is door zijn uitgesproken en waarschijnlijk onherstelbaar destructieve aard, het uiterste middel, waarover een staat kan beschikken om de belangen van zijn onderdanen te behartigen. Hij zal om die reden slechts tot oorlog en zeker tot een allesomvattende oorlog mogen overgaan, indien alle andere methoden om op een minder kostbare wijze tot een afdoend resultaat te komen hebben gefaald. Onder moderne omstandigheden zal het in stand houden van het machtsevenwicht naar alle waarschijnlijkheid de noodzaak van een dergelijke maatregel kunnen voorkomen.

Nieuwe uitgave

HEMELPILOOT door Ds N. B. Knoppers
Ds A. C. J. van der Poel. Uitgave C. F.
Callenbach N.V., Nijkerk. Prijs f 3,50.

De auteurs beschrijven de moeilijkheden, de opvattingen, de geestesgesteldheid van het vliegend personeel en van de geestelijke verzorgers zelf, naar aanleiding van hun ervaringen in de oorlog en in tijd van vrede.

Wat ons zo bijzonder treft is dat de schrijvers — een Hervormd predikant in algemene dienst en een Gereformeerd dominee, ambtsdrager in een „normale” kerk, respectievelijk als legerpredikant en reserve luchtmachtpredikant — zo reëel met beide benen „op de grond” staan en met hun hoofd „in de hemel” verblijven, hetgeen dit eenvoudige boekje zulk een hoge en grote betekenis geeft. Bij spreken in de taal van het volk recht tot het hart zonder zwaarwichtige preken. Reeds op de man af en diep menselijk.

Van de eerste tot de laatste bladzijde

boeiend, niets weglatend of vergoelijkend van de ontzaglijke problemen, waarmede de oorlogs- en vredespiloot en zijn gezin te worstelen hebben. Maar altijd nuchter de kern zoekende van die problemen. Zij geven niet de directe oplossing van deze problemen aan. Dat zou ook niet mogelijk zijn. Maar zij geven wel de weg aan, welke tot de oplossing der problemen kan leiden.

Ze vertellen ons van de humor en de droefheid die er onder hun mensen kan zijn, iets van de engheid en de benauwenis van de techniek, maar óók iets van de ruimheid en de wijde perspectieven die dit fascinerend vliegbedrijf, de toverwereld die geen grenzen meer kent en de mens letterlijk en figuurlijk boven het aardse en zijn rompslomp kan verheffen, de mensen kan geven.

Een boekje, dat wij bijzonder gaarne aan allen die met mensen te maken hebben en daar leiding aan moeten geven, ter ernstige lezing en bestudering aanbevelen.

B. K.

Een gevechtsschietbaan voor tank-inf. teams

door H. E. GRAMBERG, *Eerste-Luitenant der Infanterie.*

Het doel van deze gevechtsschietbaan is:

1e de tanks en de infanterie gezamenlijk met scherpe munitie te laten oefenen;

2e de tirailleurs het klitten rond de tanks af te leren;

3e de infanterist te leren, dat hij onder dekking van tankgeschut een aanvaldoel tot op 50 m voldoende veilig kan naderen;

4e een goede vuurcoördinatie tussen team en andere ost-wapens en in het team zelf te krijgen.

Het gezamenlijk met scherpe munitie schieten is noodzakelijk, omdat de tirailleurs hierdoor de doelaanduiding practisch kunnen beoefenen. Door middel van lichtspoorruitie, arm en handtekens, radio en de interphone (telefoon aan de achterzijde der tanks), kunnen zij de tankbemanningen doelen opgeven. Laatstgenoemden kunnen dan aantonen hoe snel aan een vuuraanvraag kan worden voldaan. Dit laatste is zeer belangrijk voor het onderlinge vertrouwen.

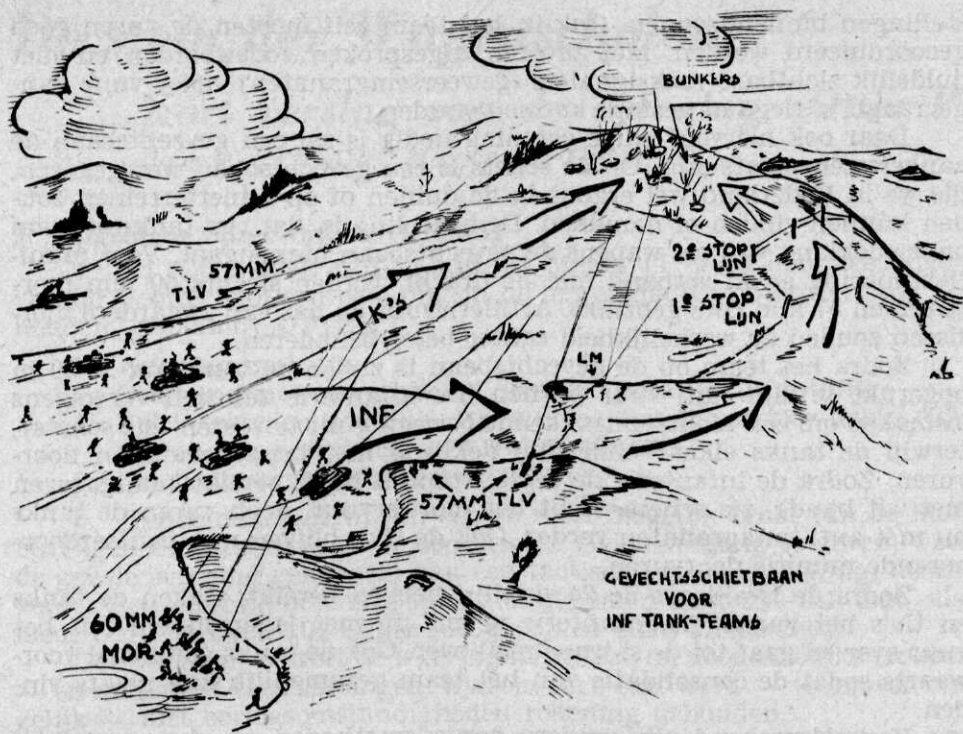
Een steeds wederkerend euvel is het klitten rond de tanks bij elk gezamenlijk optreden in normale oefenterreinen. Zodra men echter binnen 10 m voor of opzij van een vurende tank heeft gestaan, zal dit niet gauw herhaald worden.

In Korea is de volgende ervaring opgedaan: Een peloton moest gesteund door tanks een oefening met scherpe munitie houden. Volgens plan zou elke tank door 5 à 6 man beschermd worden tegen vijandelijke korte afstands anti-tankwapens. Verder hadden zij opdracht om voor de tanks begaanbare wegen te zoeken en deze op mijnen te controleren. Zodoende liepen de manschappen voor- en aan weerszijden der tanks. Alhoewel hun was opgedragen niet binnen 10 m van de pantsers te lopen, deden velen dit wel. Bij de eerste scherpe knallen der tankkanonnen kregen de overtreders echter de les voor hun leven. Een ieder, die zich voor het tankgeschut bevond, werd de helm van het hoofd geblazen en was min of meer dood. Anderen die zich binnen 10 m links en rechts van een tank bevonden, liepen lichte verwondingen op door de gloeiende kruitresten die hier rondwarrelden.

Het niet klitten rond de tanks wordt bepaald door de grote vuur aantrekkingskracht der tanks en niet door het doof worden c.q. het oplopen van voornoemde brandwonden.

Daar we gelukkig niet met jonge recruten te maken hadden was de ontstane verwarring slechts van korte duur. Men ging snel op grotere afstand van de tanks lopen en bij later gevoerde acties zouden hierdoor vele mensenlevens gespaard blijven. De tanks waren altijd de grootste vuurtrekkers voor de zeer goed schietende Chinese mortieren en artillerie.

Het derde punt: de infanterist te leren om tot \pm 50 m onder tankvuur een aanvaldoel te naderen, is niet zo eenvoudig op te lossen. Men krijgt de mensen pas zover na enige theorie en oefening. Aan de tirailleurs moet worden verteld en getoond, hoe gering de afwijking van het tankgeschut is. Ook over de geringere scherfwerking van de anti-tankgranaat moet theorie gehouden worden.

Vervolgens moet men met scherp gaan oefenen. De tanks zullen de infanterie-aanval met brisantgranaten steunen totdat de eerste mensen op 200 m afstand van het aanvalsdoel zijn. Van 200 tot 75 m van dit doel zal door hen met anti-tankgranaten geschoten worden, waarna de infanterie zelf het vuur zal overnemen, terwijl de tanks verder de aandacht aan neveldoelen op voldoende veilige afstand der eigen troepen zullen wijden.

Dit laatste vraagt van de tirailleurs groot vertrouwen in de steunende tankmensen, daar het verschil tussen de ontploffingen van brisant en anti-tankgranaten niet goed te horen is. Bij de eerste oefeningen is het daarom wenselijk de vuurgrenzen iets ruimer te nemen. De ideale grenzen zouden na veel oefenen 100 en 25 m moeten zijn, wat onder vredesomstandigheden niet zou kunnen worden verantwoord.

Voor het veroveren van bunkers en andere terreinversterkingen is het echter noodzakelijk dat de infanterie leert zo lang mogelijk op zijn ost-vuren te leunen. Zonder deze vuren is succes alleen maar mogelijk met opoffering van vele mensenlevens.

Een goede vuur-coördinatie met andere ondersteunende wapens en in het tank-infanterieteam zelf, is een eerste vereiste voor het welslagen van een oefening c.q. gevechtsactie. De commandanten moeten tevoren goed nagaan hoe zij het meest effectief de hun beschikbaar gestelde ost-wapens zullen inzetten. Het ene vuur moet het andere zodanig overlappen dat de infanterie bij wijze van spreken zijn aanvalsdoel binnengeschooten wordt. Bij een grote aanval op „Old Baldy” zagen we hoe de Chinese tirailleurs door hun eigen ondersteuningsvuur de Amerikaanse

stellingen binnendrongen. Ook in het team zelf moeten de vuren goed gecoördineerd worden. Met tevoren afgesproken codewoorden en met duidelijk zichtbare rooksignalen (geweerseingranaten) moet vuur aangevraagd, verlegd of gestopt kunnen worden.

Daar ook hiervoor enige oefening nodig is zal een gevechtsbaan de aangewezen plaats zijn. Op de schets is een gevechtsbaan weergegeven, die we in Nederland wel ergens in de duinen of op schietterreinen zouden kunnen vinden of namaken. De bedoeling is, dat een tank-inf-team onder dekking van ost-wapens de gevechtsbaan binnengaat. Voor munitiebesparing en in verband met de dracht worden slechts 60 mm mortieren en 57 mm tlv's gebruikt. Artillerievuur en dat van zwaardere mortieren zouden de werkelijkheid echter beter benaderen.

Zodra het team op de gevechtsbaan is zullen de tanks na \pm 50 m opgerukt te zijn hun vuur openen. De infanterie zal zich vervolgens losmaken om een rechtsontrekkende beweging uit te voeren (zie schets), terwijl de tanks elkaar onderling dekkend met brisantgranaten doorvuren. Zodra de infanterie de eerste stoplijn heeft bereikt (aangegeven met wit band), zie schets, stopt het mortiervuur, doch vuren de tanks nu met anti-tankgranaten verder. Ook de tlv's blijven met pantserdoorborende munitie doorvuren.

Zodra de tirailleurs de 2e stoplijn hebben bereikt, staken de tanks en tlv's het vuren. De infanterie neemt nu met jagerschoten zelf het vuur over en gaat tot de stormaanval over. Ook de tanks gaan snel voorwaarts zodat de consolidatie van het team gezamenlijk kan plaats vinden.

Vanzelfsprekend zijn andere aanvalsmethoden op deze gevechtsbaan mogelijk. Voor een goed overzicht, een betere vuurcontrole en grotere veiligheid voor de eigen mensen wordt voornoemde uitvoering echter het meest toegepast. Naast een goede training moet immers in vrede tijd de veiligheid voor alles op de voorgrond staan.

NASCHRIFT.

Voor een goede opleiding is het noodzakelijk dat ook hier te lande wordt beschikt over een boven omschreven Gevechtsschietbaan Inf. tank team.

Door mij zullen pogingen in het werk worden gesteld om in samenwerking met de Inspecteur der Cavalerie, de Infanterieschool na verkregen hogere goedkeuring en met inachtneming van de onder vredesomstandigheden nodige veiligheidsmaatregelen, te komen tot een overeenkomstige demonstratie met scherpe munitie.

De Inspecteur der Infanterie,
De Generaal-Majoor,
H. M. G. J. LENTZ.

De stem der Wapenscholen

Kort verslag van de oefening „Otter I”

door F. C. VRINS, *Majoor der Genie.*

1. Algemene opzet van de Oefening

a. In het tijdvak van 11 t.m. 22 Maart j.l. werd door leerlingen van de Genieschool een oefening in de gewelddadige rivierovergang gehouden, genaamd „OTTER I”.

De oefening omvatte:

1. Overgang met aanvalsboten door een bataljon infanterie;
2. Het bouwen en onderhouden van een veerdienst voor lichte vloten en een veerdienst voor zware vloten;
3. Het bouwen van een tactische brug.

b. Teneinde de leerlingen een zo reëel mogelijk beeld van de hierbovengenoemde fasen in de voorbereide rivierovergang te geven, werd de gehele oefening gekoppeld aan een tactische veronderstelling, terwijl verder o.m. aan de oefening werd deelgenomen door 432-Inf. Bat, alsmede eenheden van 101 Genie gev. groep en 4-Div Genie Bat.

Ook voor wat betreft de legering in bivaks, de noodzakelijke troepen — en materiaal verplaatsingen, tijdschema's enz. werd — voorzover mogelijk — met oorlogsomstandigheden rekening gehouden.

Als terrein voor de oefening werd de MAAS in het vak tussen AR-CEN en WELL gekozen. Bij de detailverkenningen moest met de volgende factoren rekening worden gehouden:

1. Toestemming van landeigenaren en Rijkswaterstaat.
2. Zo weinig mogelijk schade aan wegen en terreinen.
3. Een geschikt terrein als bataljons overgangsvak.
4. Gunstige plaatsen voor veerdiensten en brugslag.

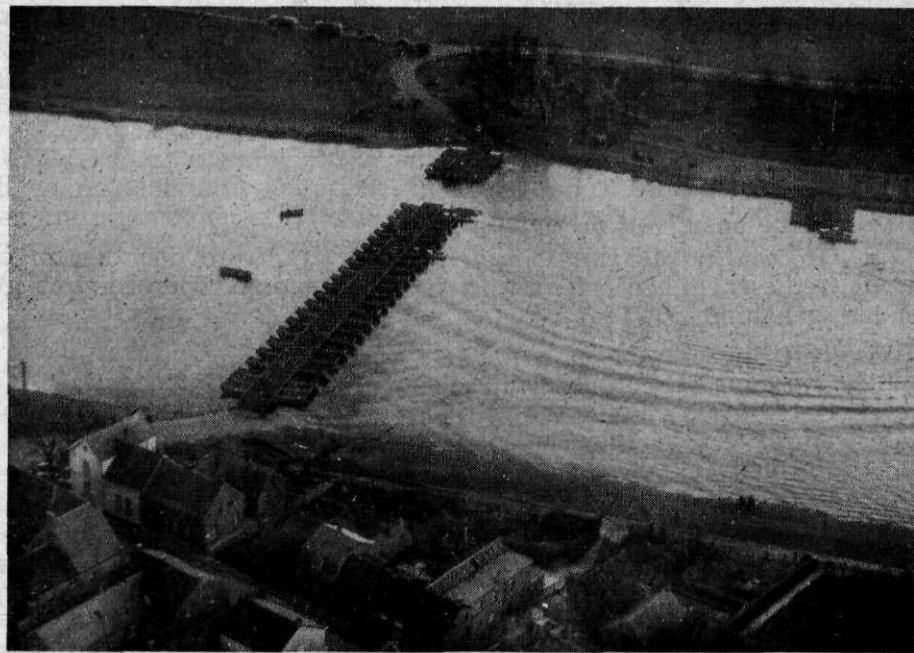
2. De overgang met aanvalsboten door 432-Inf. Bat.

Het bataljon werd gesteund door een Geniecompagnie (leerlingen Genieschool). Met de twee eerste aanvalsgolven werden twee versterkte voorcompagnieën overgezet; met de derde golf volgden de bataljons gevechtsstaf, de rest van de ondersteuningscie, het vbd. pel. en de bat. hulppost. Tenslotte zou de derde Cie in een 4e golf overgaan. De twee eerste aanvalsgolven beschikten van huis uit over eigen aanvalsboten, terwijl de volgende golven van het bataljon met terugkerende aanvalsboten uit de eerste golf werden overgezet.

De uitgangstelling lag in zeer gunstig begroeid terrein. Tussen uitgangstelling en startlijn (eigen MAAS-oever) lag een open weiland, waardoor schade tijdens het naar voren brengen van de aanvalsboten tot een minimum kon worden beperkt.

Aangezien oefeningen met aanvalsboten slechts bij daglicht mochten plaatsvinden, werd uur U vastgesteld op 0800 uur.

Daags te voren werden oefeningen gehouden teneinde de samenwerking van genie en infanterie zo hoog mogelijk op te voeren.

3. Het bouwen en onderhouden van veerdiensten

De veerdiensten werden in bedrijf gebracht en onderhouden door één cie van 4-Div Genie Bat.

a. De veerdienst lichte vlotten werd in het aan 432-Inf. Bat toegewezen aanvalsvak ingericht en bestond uit twee I.S.R. vlotten, ieder bestaande uit drie gekoppelde aanvalsbotten M2, aangedreven door twee b.b. motoren per vlot.

Uit veiligheidsoverwegingen werden hiermede uitsluitend de bij het bataljon ingedeelde jeeps met aanhangwagens en $\frac{3}{4}$ tonners overgezet.

Met de bouw van het eerste vlot werd te 0830 uur aangevangen; na gereedkomen van het eerste vlot (ca. 0900 uur) konden de eerste voertuigen worden overgezet.

De werksterkte voor het bouwen van deze vlotten bedroeg één peloton.

b. De veerdienst zware vlotten bestond uit één tankbrugvlot (6 drijvers) en werd in bedrijf gebracht bij het voetveer te BLITTERSWIJK. Teneinde ongewenste vertraging gedurende de oefening te vermijden werd — in afwijking van het tijdschema volgens de tactische veronderstelling — met de bouw van het vlot reeds geruime tijd vóór uur U aangevangen. Met het vlot, dat te ca. 1500 uur in bedrijf kwam, werden Centuriontanks overgezet. Het heen en weer varen geschiedde met twee motorboten. De tijdsduur voor een retourvaart, inclusief op- en afrijden van de tank, kon tot ca 10 minuten worden teruggebracht.

De werksterkte voor het bouwen van dit vlot bedroeg één peloton, uiteraard versterkt met noodzakelijke mechanische uitrusting.

4. Het bouwen van een tactische brug.

a. Gebouwd werd de drijvende brug klasse 60. De brug drijft op

24 tons rubber drijflichamen (4,57 m hart op hart), welke met luchtcompressors worden opgepompt. Op elk drijflichaam worden de zg. zadels bevestigd, waarop tenslotte de stalen bovenbouw rust. Deze bovenbouw bestaat bij deze klasse 60 brug uit twee rijsporen, waartussen dekvulstukken zijn aangebracht, teneinde de opening tussen de rijspoorpanelen op te vullen. Gezien het gewicht van diverse onderdelen moeten bij de bouw kranen worden gebruikt.

b. Als plaats van brugslag was de oude veerstoep bij WELL gekozen; de brug werd gebouwd door een geniecompagnie (leerlingen Genieschool) gesteund door 155-Tankbrugcie. De breedte van de rivier op de waterspiegel bedroeg 146 m. De verankering geschiedde bovenstrooms met behulp van waltuien en een ankerkabel met vanglijnen en benedenstrooms door middel van stokankers.

Donderdag 17 Maart 0800 uur werd met de bouw aangevangen; de brug was 18 Maart ca 1430 uur gereed (gedurende de uren van duisternis werd niet gewerkt). Na voltooiing passeerden ca 100 voertuigen (waaronder vijf Centuriontanks) de brug.

Bijgaande luchtfoto toont de toestand van de brug kort vóór het invaren van de laatste brugvakken.

Nieuwe uitgave

DER ÜBERFALL AM CHONCHON door S. L. A. Marshall in het Duits bewerkt door Kol. v. h. Zwitserse leger Vetter en de Luitenant-kolonel Meier. Uitg. Verlag Huber en Co., Frauenfeld. Prijs Zw. frs 9,80.

De bewerkers hebben het boek niet gewoon vertaald, maar het zodanig bewerkt, dat het veel gemakkelijker te lezen is.

De strijd aan de Chonchon is een beschrijving van het 8e Amerikaanse leger in Noord-Korea in November 1950 tegen de vele malen overmachtige Chinese legers.

Marshall is er in geslaagd om van dit werk een epos te maken. Bij het lezen krijgt men pas een goed inzicht van wat daar in Noord-Korea is gepresteerd. De historische woorden van Churchill „Wellicht heeft geen land ter wereld zo veel te danken aan zo weinigen”, zijn ook van toepassing op de mannen van het 8e leger in Korea.

Zonder iets te verdoezelen worden ons de moeilijkheden geschilderd in de legerstaf, bij de divisieën en de kleinere onderdelen. Getoond wordt hoe men moeilijkheden oploste óf er aan ten onder ging. Het zijn treffende en pakkende „grepen uit de werkelijkheid”, die voor

de tactische vorming van grote waarde zijn. Voor de opleiding van de troep is dit boek van bijzondere betekenis, juist door zijn welhaast volkomen weergave van de harde werkelijkheid, aan de hand van duidelijke schetsen. De houding van chefs, de verbindingen, de geneeskundige verzorging, de voorziening van munitie, voedsel, materieel, de strijd tegen moeheid en honger, het ingraven, de samenwerking met andere wapens, nachtgevechten, strijd tegen infiltratie enz., dat alles wordt ons op een diep aangrijpende wijze voor ogen gesteld.

Juist voor officieren, die geen oorlogservaring hebben is dit boek van ongekende betekenis. Voor de militair is dit boek grondige bestudering meer dan waard, welhaast noodzaak.

Aan de burger toont dit boek wat van een leger in de werkelijkheid wordt geëist. Bij het lezen zal hij meer waardering voor zijn leger krijgen dat pal moet staan, óók voor zijn vrijheid en dat voor de vervulling van zijn taak, nooit goed genoeg kan zijn opgeleid en van het nodige materieel kan zijn voorzien.

En boven alles komt bij alle beschreven episoden, de allesbeheersende betekenis van de aanvoerder en van de individuele soldaat naar voren.

B. K.

De stem der Wapenscholen

De BT en het operatiebevel

door W. A. CLUMPKENS, Kapitein der L. J. Instructeur
Infanterie School.

Wenn die Streitkräfte aufeinanderstoszen, begegnet unserem Willen sehr bald der unabhängige Willen des Gegners . . . Kein Operationsplan reicht mit einiger Sicherheit über das erste Zusammentreffen mit der feindlichen Hauptmacht hinaus. Nur der Laie glaubt, in dem Verlauf eines Feldzuges die konsequente Durchführung eines im voraus gefassten, in allen Einzelheiten überlegten und bis ans Ende festgehaltenen, ursprünglichen Gedanken zu erblicken.

MOLTKE.

Over het algemeen staat men nogal sceptisch tegenover de „beoordeling toestand”. Sommigen menen dat het nogal ingewikkeld is; anderen daarentegen erkennen wel het nut ervan, doch menen dat de bt in de practijk niet goed uitvoerbaar is. De „beoordeling toestand” is een zeer logisch raamwerk en is bedoeld als een practisch hulpmiddel voor het nemen van beslissingen, ongeacht of deze van militaire (tactische, logistieke enz.) of van civiele aard zijn.

De moeilijkheid bij het maken van een „beoordeling toestand” is dan ook niet het schema — want dit is zeer logisch en wetenschappelijk juist — maar ligt meer in het bepalen en vaststellen van de gegevens, die op de juiste plaatsen moeten worden opgenomen.

Wij zullen ons nu niet verdiepen in het maken van een „beoordeling toestand”, maar wel in de noodzakelijkheid VOORTDUREND een „beoordeling toestand” te maken en deze te blijven herzien. Dit is noodzakelijk daar de gegevens die in het schema opgenomen worden steeds op een bepaald TIJDSTIP vastgesteld of verkregen zijn en dus snel (kunnen) verouderen en/of door andere feiten achterhaald (kunnen) worden, naarmate de gevechten plaatsvinden of voortduren.

Aannemende dat een onderdeel de startlijn heeft overschreden en zijn eerste doel heeft vermeesterd, dan zal beslist de toestand vijand, maar ook de eigen toestand veranderd zijn ten opzichte van de toestand op het tijdstip van de beoordeling toestand, die ten grondslag lag aan het operatiebevel.

Door de eigen en vijandelijke verliezen, zoals buiten gevecht gesteld personeel, defecte of verloren gegane uitrusting, verschoten munitie enz., is de toestand zowel bij de vijand als bij ons anders geworden. De dispositie zowel van de eigen als van de vijandelijke troepen zal veranderd zijn, door het inzetten of aantrekken van reserves; het terugtrekken van onderdelen e.d. Eveneens zullen wij vanaf andere punten het terrein kunnen bekijken, verder en dieper dan oorspronkelijk het geval was.

Hieruit volgt dus logischerwijze, dat de vijandelijke mogelijkheden en ook onze wijzen van optreden in meerdere of mindere mate gewijzigd zijn, daar deze voortvloeien uit de gegevens hierboven aangehaald, n.l. terrein, weer, toestand vijand, eigen toestand enz.

Uit een en ander volgt, dat ook het overige deel van de „beoordeling

toestand" herzien moet worden. Het is echter zeer wel mogelijk, dat men weer tot dezelfde beslissing komt. Ja het is zelfs een voorwaarde voor het correcte opmaken van een „beoordeling toestand”, dat dit zo is; want dan blijkt dat de opsteller van de oorspronkelijke „beoordeling toestand” de juiste mogelijkheden, zowel bij de vijand als aan de eigen zijde, voorzien heeft.

Om de redelijkheid te blijven betrachten kan men niet té ver in het vijandelijk gebied de eigen mogelijkheden projecteren. Deze diepte varieert met het niveau waarop men de „beoordeling toestand” maakt. Men drukt nl. „§ 2a (2), toestand vijand”, steeds uit in die onderdelen, welke twee niveaus lager (kleiner) zijn dan men zelf commandeert. Een regimentscommandant drukt de vijand uit „in compagnieën”, althans de plaatselijk aanwezige vijand; een bataljonscommandant „in pelotons” enz.

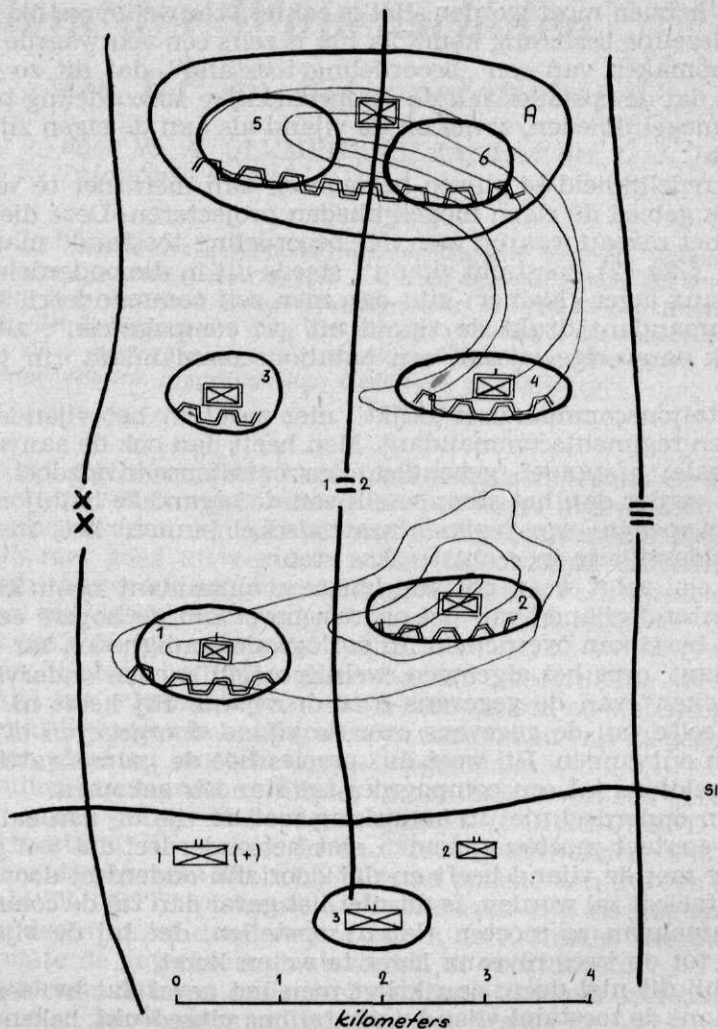
Een bataljonscommandant „kijkt” niet zover in het vijandelijke gebied als een regimentscommandant. Men heeft dan ook de aanvalsdoelen aan (globale) afstanden gebonden. Een bataljonsaanvalsdoel ligt normaal niet verder dan het steunbereik van de organieke bataljons ondersteuningswapenen; een regimentsaanvalsdoel binnen het steunbereik van de veldartillerie in rechtstreekse steun.

Uit e.e.a. volgt weer, dat een lagere commandant nooit klakkeloos „§ 1a, toestand vijand” van het operatiebevel van de hogere eenheid in zijn eigen bevel kan overnemen. In oorlogsomstandigheden zal de lagere commandant, over het algemeen, weinig moeilijkheden ondervinden bij het „afbreken” van de gegevens over de vijand. Hij heeft nl. zelf een groot gedeelte van de gegevens over de vijand doorgegeven of dezelfde meldingen ontvangen. Hij weet dus precies hoe de „samenvatting” (bv. van drie pelotons tot een compagnie) tot stand is gekomen.

Is zijn onderdeel niet in aanraking met de vijand, dan zal de commandant contact moeten opnemen met het onderdeel dat wel gevechtsaanraking met de vijand heeft en dat door zijn onderdeel doorschreden dan wel afgelost zal worden. Is dit niet het geval dan zal de commandant zijn verzamelplan zo moeten (laten) opstellen, dat hij de vijandelijke dispositie tot op twee niveaus lager te weten komt.

Zou hij dit niet doen, dan krijgt men het geval dat bv. een divisiecommandant de toestand vijand, in bataljons uitgedrukt, bekend maakt, dit door de ondercommandanten overgenomen wordt en dat uiteindelijk een pelotonscommandant in zijn bevel zegt: „vijand ter sterkte van een bataljon enz.”. De soldaten van dit peloton zullen wel niet erg enthousiast zijn om de aanval op een bataljon in te zetten. Bovendien is het absoluut noodzakelijk, vanaf bataljons niveau en lager, zoveel mogelijk precies te weten HOE en WAAR de vijand in het terrein zit, daar anders geen vuren voor „nabij steun” afgegeven kunnen worden en de opstellingen voor de direct vurende wapenen nauwelijks vast te stellen zijn; laat staan het plan van manoeuvre en/of de formatie is aan te geven.

Uit het hierboven behandelde komt nu de vraag naar voren: „welke opdrachten kunnen in het operatiebevel aan de ondercommandanten gegeven worden?” Een voorbeeld zal dit probleem verduidelijken (zie afb. 1). Een regiment infanterie moet aanvalsdoel A vermeesteren. Het regiment is links en rechts aangeleund. Het 1e bataljon heeft het eskadron zware tanks onder bevel. De vijand is opgesteld als op afb. 1 ge-

Afb. 1

schetst, vijandelijke gevechtskracht is goed, de sterkte naar schatting 90%. Het terrein is gloeiend en matig begroeid.

Men kan nu NIET het 1e (linker) bataljon opdracht geven de aanvalsdoelen 1, 3 en 5 te vermeersteren, noch het 2e (rechter) bataljon de aanvalsdoelen 2, 4 en 6, want hoe zal de toestand bij de vijand zijn als het 1e en 2e bataljon resp. de doelen 1 en 2 vermeersterd zullen hebben? Hoe zullen het 1e en 2e bataljon er zelf voor staan na vermeerstering van de aanvalsdoelen 1 en 2?

Het is een bekend en door iedereen geaccepteerd feit dat de strijd zelden zal verlopen op de wijze zoals men van te voren overwogen heeft. De „beoordeling toestand” van de commandant zal dus verouderen naarmate de aanval vordert. Zijn laatste beslissing ten aanzien van de

plannen voor het voortzetten van de aanval kan niet genomen worden, voordat het succes op het (de) aanvalsdoel(en) verzekerd is. Op grond van de DAN verkregen beslissing (v.w.b. de te volgen wijze van optreden) zal de commandant aan de onderdelen partiële bevelen geven, hoe de strijd voortgezet moet worden.

In het voorbeeld zal de regimentscommandant NA de vermeestering van een aanvalsdoel, nieuwe scheidingslijnen, aanvalsrichtingen en aanvalsdoelen aangeven, indien dit nodig blijkt. Hij zal het tijdstip vaststellen waarop de aanval voortgezet zal worden en hij zal de komende actie op dezelfde wijze coördineren als voor de eerste aanval. Hij kan de reserve opdragen de taak van één der voorbataljons over te nemen en dit vóorbataljon aanwijzen als reserve. Hij kan het eskadron zware tanks een andere taak geven, indien de toestand op dit ogenblik zulks zou vereisen. In situaties waarin de commandant in staat is geweest vèr genoeg in de operatie „vooruit te kijken”, zal een voorlopig plan voor het voortzetten van de aanval in het oorspronkelijke operatiebevel zijn opgenomen. In zulke gevallen geeft de commandant bevelen die de voorlopige plannen, voor het voortzetten van de aanval wijzigen of bevestigen, e.e.a. gebaseerd op de nieuw verkregen kennis betreffende het terrein en/of de vijand en de eigen toestand.

Acht men de vóorbataljons in staat vanaf de startlijn de doelen 5 en 6 (in A) te vermeesteren, dan moet men dit zonder meer aan de vóorbataljons opgedragen worden. De bataljonscommandanten kunnen dan eventueel zelf de tussengelegen doelen 1, 3 en 2, 4 kiezen. Dit in overeenstemming met het beginsel neergelegd in het voorschrift 1386 Gevechtshandleiding blz. 44, punt 136, waarin staat: „Aan ondercommandanten wordt opgedragen WAT zij moeten doen en niet HOE zij het moeten doen”.

COLLECTE GEZAMENLIJKE MILITAIRE FONDSEN

Gaarne wekken wij onze lezers op om in het 10de jaar van onze bevrijding een extra bijdrage te schenken aan de van 13 tot 19 Juni a.s. te houden collecte voor de stichting Gezamenlijke Militaire Fondsen. De opbrengst strekt ten bate van de gezinnen van gesneuvelde of verminkte militairen, alsmede van in de maatschappij terugkerende dienstplichtigen en oud-militairen ter aanvulling op het staatspensioen. Bijdragen kunnen ook worden gestort op postrekening 460388 van de G.M.F. te Amsterdam.

De Sovjet-strijdkrachten

door G. VON HUEBBENET

1. Algemeen overzicht.

De Sovjet-strijdkrachten zijn volgens de Sovjet-Russische constitutie de enige gewapende macht der natie. In feite zijn er echter twee: de politieke politie MWD, vroeger NKWD en de strijdkrachten, waarbij de NWD troepen in vreedstijd de volledige macht in handen hebben.

Eerst in September 1939, na het uitbreken van de Duits-Poolse oorlog is in de Sovjet-Unie de algemene dienstplicht ingevoerd en de tot dan bestaande plaatselijke militia afgeschaft. De duur van de dienstplicht is verschillend naar gelang wapen en dienstgraad. Voor manschappen van de landstrijdkrachten en van de troepen der binnenlandse beveiliging MWD, bedraagt de dienstduur twee, voor kader echter drie jaren. Soldaten en kader van de luchstrijdkrachten en de algemene Marine (hieronder ressorteren de koopvaardij, de binnenscheepvaart, de kustvaart en de walvisvaart) moeten drie jaren dienen. Voor kader van de kustverdediging en kustvaartuigen van de MWD grensbeveiligingstroepen is de dienstduur op vier jaren gesteld. De langste dienstduur hebben echter de manschappen en kader van schepen en eenheden van de oorlogsmarine, nl. vijf jaar. Het oproepen in werkelijke dienst heeft plaats op 19-jarige leeftijd en wel in het tijdvak van 15 September tot 15 October. In bijzondere gevallen, bv. als de dienstplichtige juist een hogere studie beëindigd heeft, kan inlijving op 18-jarige leeftijd plaatsvinden. Het volgen van een hogere studie kan ook een grond zijn voor uitstel van dienstplicht tot het 20ste jaar, ongeacht of de toekomstige dienstplichtige dan zijn studie voltooid heeft.

Weigering van dienstplicht op grond van het nog bezoeken van een hogeschool of universiteit wordt gestraft met ten hoogste een jaar dwangarbeid. Zij die trachten de dienst te ontduiken door het simuleren van ziekte, omkopen van ambtenaren of die uit religieuze overtuiging weigeren, worden met 5 jaar vrijheidsberoving bestraft.

Na de dood van Stalin, die eerst op 6.3.'43, dus gedurende de Duits-Russische oorlog, tot opperbevelhebber van de strijdkrachten werd benoemd, is er in de Sovjet-Unie geen directe opperbevelhebber meer. De minister van verdediging, op het ogenblik maarschalk Schukow, is niet anders dan een gevolmachtigde van de Opperste Sovjet en van het Centrale Comité van de communistische partij; zijn taak is te zorgen voor het functioneren van het militaire bevelsorgaan en voor de uitrusting en de opleiding van het leger.

Onder het Ministerie van verdediging ressorteren:

- a. de generale staf, met inbegrip van de chef en zijn plaatsvervanger;
- b. inspecties van het Sovjet-leger;
- c. politieke partijorganen;
- d. politieke politie (beveiligingsorganisatie).

De generale staf is onderverdeeld in:

1. algemene organisatie;
2. mobilisatie;

3. operaties;	6. nieuwsdienst en transport;
4. inlichtingendienst (beveiliging);	7. dienst fortificaties;
5. bewapening;	8. kaartering;
9. studie van de krijgsgeschiedenis en van de oorlogsvoering van het eigen en van vreemde legers.	

De Sovjet-landstrijdkrachten zijn verdeeld in de volgende hoofdonderdelen (inspecties):

landstrijdkrachten (leger);	artillerie;
(leger)luchtmacht;	verbindingen met het achterland;
pantsereenheden;	researchafdeling.

De oorlogsmarine, die lange tijd onder een eigen ministerie ressorteerde, staat nu, evenals de landstrijdkrachten, direct onder het ministerie van verdediging.

Zij is onderverdeeld in:

4 vloten: Zwarte Zee, Baltische Zee, Noordelijke IJsee en Verre-Oostvloot.

7 flottilles: Ladogameer, Onegameer, Kaspische zee, Donau, Dnjepr, Wolga en Amurflottille.

Verder ressorteren onder de marine oorlogshavens, kustverdedigingswerken, (marine)luchtmacht, marine-infanterie, krijgsscholen en opleidingsinstituten.

In tegenstelling met vele westelijke landen is de Sovjet-luchtmacht geen zelfstandige strijdmacht. Uit bovenstaande indeling blijkt, dat zij zowel in het leger als in de marine geïntegreerd is.

De eerste twee onderafdelingen van het ministerie van verdediging, de generale staf en de inspecties van het Sovjetleger, hebben een zuiver militair karakter; de twee volgende, de politieke partijorganen en de politieke politie, houden de gehele legerstructuur in politiek opzicht samen. De politieke partijorganen zijn verantwoordelijk voor het doorvoeren van communistische propaganda in het leger; de politieke politie voor de loyaliteit van de troep tegenover de staat, in het bijzonder van de officieren.

Sinds het begin van haar bestaan streeft de communistische partij ernaar door haar lidmaatschap soldaten, onderofficieren, officieren en generaals aan zich te binden. Statistieken tonen aan, dat hoe hoger de rang hoe groter de saamhorigheid met de partij is. Militairen, die lid zijn van de partij of van de Komsomol (communistische jeugdorganisatie), worden in overeenkomstige partij-organen in het leger samengebundeld. Het regiment, respectievelijk schip, vormt de grondslag van deze partij-organisaties, die onderverdeeld zijn over bataljon, compagnie tot peloton toe. Deze politieke organisaties worden geleid door commissarissen, die voor de politieke scholing, opleiding en voor de geestelijke en materiële behoeften van de troep moeten zorgen.

Gedurende de oorlog (1942) werden de commissarissen schijnbaar afgeschaft, daar men ze officiersrangen gaf.

Politieke officieren op regiments en bataljons niveau mogen slechts plaatsvervangersfuncties bekleden; de compagnies-commandanten moeten tevens politiek officier zijn.

Nog een stok achter de deur voor het leger vormen de troepen van de NWD, die over eigen marine, luchtmacht, pantsertroepen, artillerie

en infanterie-eenheden beschikken van tezamen 800.000 man en die over alle denkbare volmachten beschikken. Zij hebben o.a. het recht om een generaal onder verdenking van politieke onbetrouwbaarheid gevangen te nemen. Deze afdelingen zijn formeel wel ondergeschikt aan het ministerie van verdediging; maar hun bevelen ontvangen zij rechtstreeks van het centrale comité van de communistische partij, dat daardoor een directe contrôle over het leger uitoefent.

2. Anti-atoombom beveiliging te velde gedurende de winter.

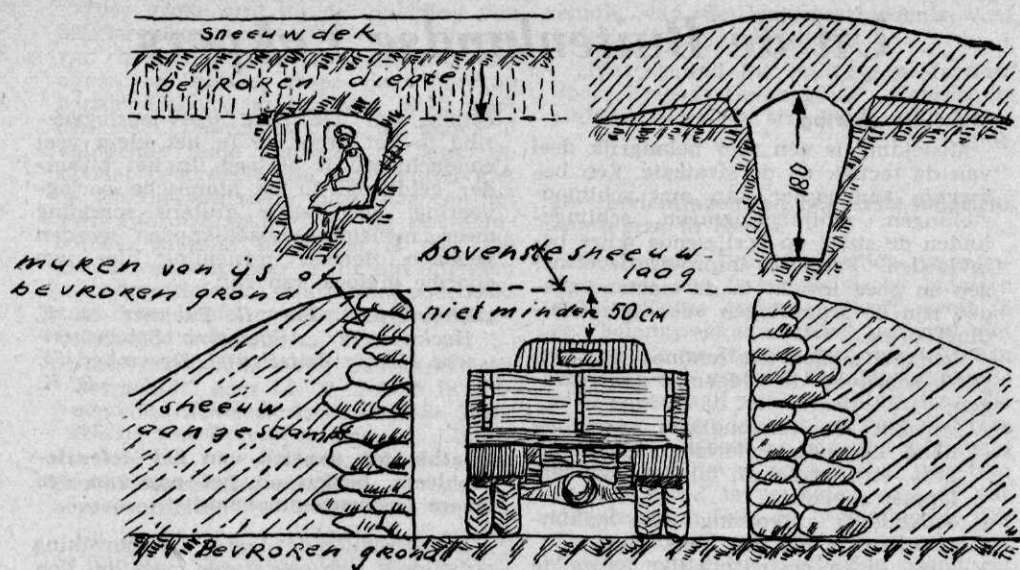
De militaire leiders van de Sovjet-Unie gaan er bij de opleiding van hun troepen van uit dat zijzelf evenals hun eventuele tegenstanders over atoombommen beschikken. Zoals uit talrijke militaire vakbladen blijkt, houden de Sovjets de atoombom weliswaar voor een zeer gevaarlijk wapen in de handen van iedere oorlogvoerende partij, maar wordt zij niet als het alleenbeslissende wapen in de oorlog gezien. Veel meer achten de Sovjets snel en goed functionnerend samenwerken van alle wapens in een atoomgebied, zowel in de aanval als in de verdediging, doorslaggevend.

De strenge en lange winter in het Oosten is in het verloop van de wereldgeschiedenis herhaaldelijk voor de westelijke oorlogvoering noodlottig gebleken. De oostelijke winter gold altijd voor de Russen als een vast bestanddeel van hun strategie en is daarom ook een van de belangrijkste factoren in de militaire training der Sovjets. De rijke oorlogservaringen in de winter hebben het de Sovjet militaire leiding in korte tijd mogelijk gemaakt effectieve trainingsrichtlijnen voor het opvoeren van de bescherming van hun troepen tegen atoomgevaar uit te werken.

Lage temperaturen, hard bevroren grond en een hoog sneeuwdek, alle karakteristiek voor de Russische winter, verzwaren aanmerkelijk het grondwerk te velde en maken vaak het gebruik van bouw materiaal onmogelijk. Daarom wordt bij de oorlogsopleiding de grootste waarde gehecht aan het gebruik van de bevroren grond, sneeuw en ijs voor de bouw van onderkomens. Reeds een ijslaag van 70 cm, een bevroren grondlaag van 90 cm, of niet aangestampte sneeuwlagen van 400 cm, bieden een veilige bescherming tegen kogels en granaatsplinters. Bovendien heeft de sneeuw nog een bijzonder voordeel als bescherming bij een atoombomaanval: een aangestampte sneeuwlaag van 50 cm zwakt de dosis der gammastralen af en een ijslaag van 25 cm heeft dezelfde beschermende werking. Beschermende lagen van sneeuw en ijs verzwakken voorts de stroom van neutronen na de A-explosie aanmerkelijk.

De bevroren bodem verzwakt niet slechts het doordringen van de radioactiviteit, maar houdt door zijn dikte ook de explosiegolf van de atoombom tegen.

Een onderkomen met een deklaag van niet omgewoelde bevroren grond, niet dunner dan 60 cm (zie afb.) heeft een uitstekende weerstandskracht tegen atoombomexplosies. Een sneeuwlaag daarbovenop versterkt de weerstand nog meer. De strenge winter en het verloop van de krijgsverrichtingen zullen het niet altijd mogelijk maken zulke onderkomens te bouwen. Daarom wordt de Sovjet-soldaten geleerd in zulke gevallen schuttersputten of loopgraven uit aangestampte sneeuw te maken, omdat de van beide kanten aangestampte sneeuw een goede

bescherming biedt tegen de explosie-golf en tegen de radioactiviteit.

Behalve de genoemde „winterse” bouwmaterialen, nl. bevroren grond, ijs en sneeuw, wordt bij de oorlogstraining in eerste lijn ook aanbevolen de natuurlijke dekkingen als sloten, bom- en granaattrechters, te gebruiken. Daarbij moet de soldaat deze natuurlijke dekking door enig graafwerk en door afdekken met sneeuw, ijs of bevroren grond zo verbeteren, dat hij een bescherming tegen de explosie van de A-bom geeft.

De troepen moeten deze natuurlijke dekking ook inrichten als bescherming tegen de koude, omdat zij na een atoombomexplosie deze dekkingen niet altijd aanstonds kunnen verlaten. De Sovjet soldatenkrant „Krasnaja Swesda” schrijft, dat een eenvoudige loopgraaf het gevaar van een atoombomexplosie in vergelijking met het open veld reeds anderhalf maal vermindert. De loopgraven worden in de winter versterkt door ze te bedekken met een sneeuwlaag dikker dan 50 cm. Deze laag geeft niet slechts een uitstekende bescherming tegen de drukgolf, maar ook tegen het hitte-effect van de atoombomexplosie (afb. rechts boven). Als de omstandigheden toelaten, zonder de camouflage te schaden, het sneeuwdek tot 140 à 150 cm te verhogen, dan wordt het onderkomen ook tegen radio-activiteit beschermd. Ter bescherming van het materiaal moeten wallen worden gemaakt, opgebouwd uit ijs-blokken of bevroren grond, terwijl hun talud wordt aangevuld met aangestampte sneeuw. De wal moeten ten minste een halve meter boven het te beschermen object uitsteken (zie afb. onder).

De wapens, die doorlopend gevechtssklaar in de open lucht staan, moeten witgeschilderd zijn of met witte stoffen worden gecamoufleerd, omdat wit geschilderde voorwerpen veel minder lijden onder atoomuitstraling dan voorwerpen, die donker van kleur zijn of donker zijn gecamoufleerd.

(Wordt vervolgd)

Uit de Buitenlandse Vakpers

Misleidingsoorlog.

Misleiding is een zeer belangrijk deel van de tactiek en de strategie. Een bekwaam aanvoerder kan met schijnopstellingen, schijnbewegingen, schijnge-luiden de strijd op beslissende wijze beïnvloeden. Fantasie, improvisatievermogen en goed inzicht in de omstandighe-den zijn de grondslagen voor de mislei-dingsoorlog.

Voor het maken van schijnopstellingen geeft schrijver de volgende aanwijzin-gen:

1. gebruik de eenvoudigste, voor de hand liggende materialen als aarde, gras, stro, struiken, takken, planken, lappen sneeuw.
2. eenvoudige uitvoering. Alle gekun-steldheid is uit den boze.
3. alies dient op natuurlijke wijze te geschieden.
4. vergeet de schijnsporen niet.
5. schijnstellingen moeten tactisch ver-antwoord zijn.
6. schijnopstellingen moeten niet gemak-kelijk te vinden zijn door de tegen-partij.
7. zo mogelijk moeten alle schijnopstel-lingen uit het voorterrein en uit de lucht gecontroleerd worden.

Schrijver geeft in overweging vracht-auto's met geheel gesloten bovenbe-dekking te laten rijden. Colones van deze voertuigen wekken reeds ver in het achterland bij vijandelijke agenten de in-druk van troepen- en materiaalverplaat-singen, terwijl er niets in zit. Achter het front kan men overdag troepenonder-delen uit bepaalde sectoren laten weg marcheren, om ze 's nachts weer terug te brengen. Vrachtauto's met latten en planken achter zich aanslepend geven grote stofwolken en geven dus een verkeerd beeld aan grondwaarneming. Ex-presselijk slecht verduisterde auto's die 's nachts in de richting van het front rijden en zonder licht terugkeren is een veelvuldig gebruikte list. Voorts het afwerpen van namaak-parachutisten, waardoor de aandacht van de tegen-partij van de echte luchtplaatsen wordt afgeleid.

Zwak bezette frontgedeelten kunnen door schijngekluiden de indruk geven sterk bezet te zijn. Gramofoonplaten met luidsprekers spelen hierbij een grote rol. Voorgewende slechte radiodiscipline kan eveneens een grote bron van mis-leiding zijn. Schrijver acht het van veel

belang, dat aan deze soort oorlogvoe-ring in het groot en in het klein veel aandacht wordt besteed. In het bijzon-der geldt dat in de atomische oorlog-voering, waar door grotere spreiding meer misleidingsmogelijkheden worden geboden, terwijl misleiding hier van enorme invloed kan zijn.

„Scheinkrieg” door H. Buchner en E. Heckner in „Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift”, December '54.

B. K.

Apathie ten aanzien van het defensie-probleem, gezien uit het oog van een lagere troepencommandant.

In verschillende lagen der bevolking ontwikkelt zich een steeds meer om zich heen grijpende apathie tegenover de de-fensievraagstukken. Reeds nadert die stroming op gevaarlijke wijze de weg van het defaitisme. Eensdeels is dit een gevolg van de geraffineerd gevoerde koude oorlog, die na een periode van grote spanning (Berlijn, Korea, Indo-China) plotseling vriendelijke zoetklin-kende geluiden laat horen. Daarnaast een verkeerd inzicht in de noodzakelijk-heid van een voor zijn taak berekende defensie, waarbij de atoom- en water-stofbommen een grote rol spelen, daar men verdediging tegen deze middelen als onmogelijk en dus als nutteloos be-schouwt. Vervolgens de steeds zwaarder wordende lasten, die een modern defen-sie-apparaat van het volk eist, zowel fi-nancieel als op ander gebied b.v. door de lange diensttijd, en ten slotte het voorbeeld van allen die met gezag be-kleed zijn, van hoog tot laag.

Op de eerst opgenoemde oorzaken gaat schrijver niet in, daar zij voorna-melijk buiten het eigenlijke militaire vlak liggen. Maar op het laatste punt gaat hij diep in.

Hij stelt zelfs, dat — wanneer de sol-daat na afloop van zijn diensttijd apa-tisch tegenover het leger staat, dit de schuld is van de officieren en onderoffi-cieren. Het ligt in hun macht om de troep tot een opgewekt met overtuiging dienend geheel te maken. Waar dit niet lukt zijn onervarenheid, ondeskundig-heid, gebrek aan verantwoordelijkheids-gevoel, domheid en kortzichtigheid als-mede gebrek aan mensenkennis de oor-zaken.

Zeer grote zorg bij de opleiding van officieren en onderofficieren is daarom van het grootste belang, waarbij niet alleen op kennis, maar nog meer op persoonlijkheid, op karakter moet worden gelet. Daarnaast dient dit kader in voldoende mate aanwezig te zijn. De soldaat beoordeelt zijn superieuren met de scherpst denkbare maatstaven en het merkwaardige daarbij is, dat het eindoordeel meestal nog juist is ook. De kracht van een leger zit in zijn officieren en onderofficieren, waarbij het voorbeeld van deze beide categorieën van doorslaggevend belang is.

„*Militärmüdigkeit, vom Zugführer aus betrachtet*” door Lt. A. Schödi in *Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift* van December 1954. B. K.

Geschiedenisstudie en de beroepsofficier.

De waarde van geschiedenisstudie bij de militaire opleiding wordt door vrijwel een ieder erkend. Generaal George Patton zei, dat men geschiedenis moest kennen om een succesvol soldaat te zijn. Generaal George Marshall is van mening, dat bestudering der krijgsgeschiedenis — en het uitdragen er van — een van de machtigste middelen is om de factor „moreel” te leren kennen en te leren gebruiken. Zonder moreel bereikt men niets. Het is in tijd van vrede heel gemakkelijk om flink te doen, om manoeuvreheldendaden te behalen. In de werkelijkheid is dat allemaal anders. Moreel is die onbegrijpelijke mengeling van moed, hoop, standvastigheid, besluitvaardigheid, corpsgeest, enthousiasme, vertrouwen, bezieling, de wil om te winnen. Het hart van de soldaat, zijn geest en zijn ziel, dáár gaat het om. Elk leger heeft een ziel, net zo goed als de individuele mens. En geen aanvoerder — van welke rang ook — kan zijn troepen ooit goed commanderen, als hij niet alleen de lichamen, maar ook de geest van de mensen mee krijgt.

De krijgsgeschiedenis toont ons hoe onder de moeilijke omstandigheden van de strijd de mens en de aanvoerder op die moeilijkheden reageert. Dat leert men nooit in tijd van vrede op het oefenterrein. Het is de krijgsgeschiedenis die deze lacune moet opvullen. Echter mag men er nooit toe komen om goede voorbeelden te gaan naäpen. Dat is fataal. Wel kan men de voorbeelden als lichtbakens gebruiken, om daar het oog op gericht te houden in gevaarvolle omstandigheden. Daarom is — naast grote kennis van het volkskarakter een diepgaande

studie van de krijgsgeschiedenis voor ieder officier noodzakelijk.

„*History and the military profession*” door *Brigade-Generaal P. Rabinet* in „*Military Review, Mei 1954*”.

B. K.

De verrichtingen van het eerste Belgische contingent in Korea.

De Kolonel Crahay, destijds commandant van het eerste Belgische bataljon dat in Korea gestreden heeft, geeft in een belangwekkend artikel, verlucht met vele foto's en kaarten een overzicht van het optreden van dit bataljon om hulde te brengen aan zijn wapenbroeders, die met hem gestreden hebben voor de grote zaak der vrijheid en die niet gearzeld hebben hun leven op het spel te zetten en hun bloed te vergieten voor de eer van de naam Belg en Luxemburger. Bij zijn beschouwingen waarschuwt schrijver er voor om geen voorbarige conclusies uit de strijd in Korea te trekken. De lessen die men uit die strijd kan trekken gelden alleen voor de gevechtsomstandigheden zoals ze daar zijn n.l. een zeer heuvelachtig terrein en een vijand met grote getalsterkte, die op een bewonderenswaardige wijze de mogelijkheden van dat terrein wist uit te buiten, die het bloed van zijn mannen niet ontzag, doch die slecht bewapend was. Het ging om een oorlog met een beperkt doel, die geen voorbeeld kan zijn voor operaties, welke men in West-Europa kan verwachten. Schrijver behandelt achtereenvolgens de opleiding van het detachement. Een opleiding die hard was, maar die zijn rente dubbel en dwars opbracht, dan de inzet, waarbij schrijver de Amerikanen een compliment maakt voor de zeer juiste wijze waarop dat geschiedde. Eerst gewenning aan het oorlogsgevoel, door inzet tegen guerrilla, daarna inzet op een kalm front, vervolgens in de aanval en ten slotte op een zeer bedreigd frontgedeelte in het defensief met terugtocht en tegenoffensief. In al die episoden gaat schrijver het optreden van het bataljon tot in compagnieën en zonodig tot in pelotons nauwkeurig na, waarbij de zware strijd aan de Imjin bijzonder onder de loupe wordt genomen.

In zijn nabeschouwingen over het optreden van het bataljon wijst schrijver o.m. op het grote belang van goede inlichtingen omtrent de vijand. Dit achtte hij een zwak punt bij de Amerikanen. Niet omdat hun organisatie niet deugde, maar omdat zij niet genoeg wisten door

te dringen in de psychologie van de tegenstander. Men had de werken die Mao Tse Tung over de oorlogvoering had geschreven dienen te bestuderen. Dan zou men men geleerd hebben, dat hij weinig belang hecht aan het terrein — China is groot genoeg — dat de Chinezen weggaan zodra zij zich zwakker gevoelen en alleen dan aanvallen, als hun overmacht verpletterend is.

De gebruikte offensieve en defensieve methoden, n.l. elke aanval vooraf te doen gaan door enorme beschietingen en des avonds halt houden en een zorgvuldig ingerichte egelstelling innemen, mogen op zichzelf niet zo brillant zijn, in de practijk voldeden zij goed en leverden de minste verliezen op.

Schrijver begrijpt dat men rondom de 38e breedtegraad tot stilstand kwam. Er waren twee mogelijkheden: te pogen om de Chinese legers totaal te vernietigen — wat met de op Korea aanwezige krachten niet ging, of in een gunstige lijn te blijven staan, de nadelen van lange verbindingslijnen aan de tegenstander latend en deze door middel van luchtbombardementen zoveel mogelijk te bestoken.

Tijdens de zware gevechten had de 29e brigade — waarbij het Belgische bataljon was ingedeeld — een enorm breed front te verdedigen, waardoor de Chinezen kans kregen op grote schaal te infiltreren. Niettemin leden ze door de hardnekkige verdediging van de troepen der V.N. ontzettende verliezen.

De Chinese logistieke verzorging is primitief. De Chinese soldaat droeg een hoeveelheid rijst bij zich voldoende voor drie tot vier dagen. Was deze voorraad opgebruikt dan kreeg hij niets meer. Zijn brugslogmateriaal was slecht en gering in hoeveelheid. Het werd steeds ook een gemakkelijke prooi van de Amerikaanse luchtmacht. Zijn artillerie — die getrokken werd door paarden — leed verschrikkelijke verliezen. Na de zware nederlaag die de Chinezen bij hun aanval over de Imjin hadden geleden waren ze zwaar gedemoraliseerd. Hun moeizaam bijeengebrachte reserves waren uitgeput. Schrijver vraagt zich af of dit niet een gelegenheid zou zijn geweest om ze een dodelijke klap toe te brengen. Maar of er daarmede een beslissing verkregen zou zijn betwijfelt schrijver toch. Wat men wel moet betreuren is, dat men het verlangen naar vrede zo snel heeft getoond.

Waar schrijver sterk van onder de indruk is, is het feit, dat het conglomeraat van strijdkrachten van meer dan

20 landen uit alle delen der wereld zulk een harmonieus en sterk geheel heeft kunnen vormen.

„De verrichtingen van het eerste Belgische contingent in Korea” door Kolonel Crahay in „Tijdschrift voor militaire documentatie, November 1954. B. K.

Psychologie en leiderschap.

Dit artikel werd in 1934 geschreven. Nu 20 jaar later acht de redactie van de Military Review het nog van zoveel belang dat het zeer grote artikel onverkort is opgenomen. Een mens is slechts dan een leider — een aanvoerder — als hij de geest der mensen kan kneden en naar zijn hand zetten op een zodanige wijze, dat hij daarmede en daardoor zijn doel bereikt. Leiders ontnemen hun macht aan het feit, dat zij door de massa als leider worden aanvaard. De eerste plicht van een militaire leider is om de juiste idealen van het militaire optreden in zijn organisatie te verwerken.

Zowel de staatsman als de militaire aanvoerder moeten met massa's werken. Zij moeten voor alles trachten uit te vinden, waarheen de verlangens van de massa gaan, om dan datgene te doen, wat die verlangens kan bevredigen.

Schrijver onderscheidt vijf klassen van leiders en wel:

- a. de leider die als zodanig geaccepteerd wordt vanwege zijn bijzondere intelligentie of kunde;
- b. het zakelijke type, die door zijn slimheid invloed heeft op een kleine kring mensen;
- c. de leiders van kleine groepen;
- d. de massa-leider die de geesten van grote groepen kan beïnvloeden.
- e. het administratieve type.

Men kan slechts dan een succesvol aanvoerder zijn, als men al deze typen in zich verenigd. Zij die deze eigenschappen hebben, zijn inderdaad in staat om met hun mannen alles te doen. De aanvoerder moet zijn mannen de overtuiging geven, dat hij voor een ideaal vecht, daarnaast moet hij er voor zorgen, dat de massa zich een eenheid voelt, die één groot doel nastreeft. De leider moet de spreekbuis van de gedachten der massa zijn. In tal van historische voorbeelden toont schrijver de juiste verhouding aanvoerder-troep aan. Daarbij heeft de aanvoerder steeds te bedenken, dat hij met mensen werkt.

„Psychology and leadership” door Major J. Burns in Military Review Januari 1955. B. K.

De Turkse bijdrage aan de Nato.

Hoewel Turkije op behoorlijke afstand van de Atlantische Oceaan ligt, is het niettemin een belangrijk lid van de Noord Atlantische verdrags-organisatie. Dit dankt het land aan de bijzonder belangrijke strategische positie die het inneemt. Het is de hoekpijler van de defensie van het midden-Oosten. In het westen beheerst het de Bosporus en Dardanellen, de deur naar de Middellandse Zee en in het oosten de natuurlijke opmarsweg naar de Levant en het Suezkanaal. Mustafa Kemal Pacha is de grondlegger geweest voor het moderne Turkse leger, dat 18 Infanterie divisies en 5 cavalerie divisies telt, verdeeld over drie militaire gewesten elk de beschikking hebbend over 2 tot 4 legerkorpsen. Het legerkorps bestaat uit twee infanterie divisies, een regiment zware artillerie, een cavalerie eenheid, een technische compagnie en een verbindingsafdeling. De infanterie divisie bestaat uit drie regimenten, elk bestaande uit drie bataljons, drie compagnieën zware mitrailleurs, een regiment artillerie, bestaande uit twee batterijen veldartillerie en twee batterijen bergartillerie, een pionier compagnie en een verbindingscompagnie. De cavalerie divisie bestaat uit drie regimenten elk bestaande uit drie esk drons, een compagnie zware mitrailleurs en een of twee batterijen bergartillerie.

Voorts wordt beschikt over de nationale garde voor bescherming binnenland, bestaande uit 17 bataljons, 16 compagnieën zware mitrailleurs, een aantal batterijen artillerie en compagnieën pioniers alsmede een gendarmerie van 25.000—30.000 man, georganiseerd in bataljonsverband en volledig bestaande uit vrijwilligers. De Turken hechten zeer veel waarde aan de infanterie, die bij hen het „élitecorps” is. De cavalerie wordt volledig gemechaniseerd. Het aantal specialisten is — in vergelijking met westerse legers — gering. Met kracht wordt aan de vorming daarvan gewerkt. Het Turkse leger heeft de volle sympathie van het volk. Men vindt de dienstplicht iets heel gewoons en een deel van het dagelijks leven. Op een bevolking van 21.000.000 is een jaarlichting van 175.000. De dienstplichtigen worden opgeroepen op twintigjarige leeftijd, de dienstdienst bedraagt twee jaar. Momenteel zijn permanent 350.000 man onder de wapenen. De mobilisatiesterkte is ruim een miljoen man, met de mogelijkheid

om na enige tijd tot een aanzienlijk grotere sterkte te komen. Naast Engels is er thans ook veel Amerikaans materiaal. Als gevolg van het bergachtig karakter van het terrein zijn er geen zware tanks, maar wordt volstaan met lichte Britse tanks en Amerikaanse M 36 tankjagers. Er zijn twee militaire missies, een Britse en een Amerikaanse, die zich bezighouden met de militaire vorming van het leger. Turkse officieren volgen regelmatig cursussen in Engeland en Amerika. De vechtkwaliteit van de Turkse soldaat is uitstekend, wat hij ook weer bewezen heeft in Korea. De luchtmacht is klein in vergelijking met het leger. Turkse piloten worden speciaal opgeleid voor het verlenen van steun aan grondstrijdkrachten. Aan de uitbreiding van de luchtmacht wordt hard gewerkt. Er zijn in Zuid Turkije een groot aantal luchtbases, die niet alleen beschikbaar zijn voor de verdediging, maar ook voor tegenoffensieven in de lucht. De vloot is klein en omvat 12 destroyers, 11 duikboten, 6 mijnenleggers en 30 mijnenvegers. De politieke positie van Turkije, zowel inwendig als naar buiten, is sterk. De Turken beschouwen de Russen al eeuwenlang als hun ervvijand. Het communisme heeft dan ook zeer weinig invloed. Uitwendig is het niet alleen het lidmaatschap van de Nato, die deze positie sterk maakt, maar ook het Balkanpact met Griekenland en Joegoslavië, alsmede het pact van Pakistan en Irak. Schrijver is er van overtuigd, dat wanneer Turkije zou worden aangevallen, de Turken op geduchte wijze van zich af zouden weten te bijten.

The Turkish contribution, door Majoor E. O'Fallane in „The Army Quarterly”, Januari 1955. B. K.

Fa Gebr. G. & W. Draisma

Aanneming van

BOUW- en BETONWERKEN

Jachtlaan 278 - APELDOORN - Tel. 5093

Werkt regelmatig voor de Genie